

november 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

1. november 2019, petek

Mandraki, Rodos

Sinoči se je Vesna vrnila iz šopinga cotic (brez cotic) nekaj minut preden se je usulo in danes zjutraj sva se odpravila iz barke nekaj minut potem, ko je nehalo usuvati. Vmes je padlo toliko dežja, da sem se zbal za našeha dingiča, da se ne bo potopil v vsej tej vodi. Kar nekaj časa je iztekala iz čolnička, ki je na davitsih visel postrani. Takega pranja barke sem si želel celo leto, pa ga nisem bil deležen. Od kar sva letos prišla na Malo ni padlo niti 10% toliko dežja, kot ga je samo v tej eni noči. Kot bi bila v tropih!

Dan je spet lep in spraviva se v šoping. Šoping šporheta. Ampak. Najprej je potrebno nekaj pojesti. Po frišne bagetke se zjutraj nobenemu od naju samemu ne ljubi. Zato greva skupaj. Na zajtrk v pekarno. In potem naprej. In ko pripešačiva po nekaj kilometrih do trgovine z belo tehniko, opazim, da sem nahrbtnik pozabil v pekarni na stolu, kjer sem sedel, ko sem pil kavico. Če bi bili to Karibi, bi začel iskati trgovino, kjer lahko kupim novega. Če bi bila to Slovenija, bi bil živčen in tekkel v upanju nazaj. Ker sem pa v Grčiji, lepo mirno nakupujem dalje, se sprehajam in šele popoldan odpravim v tisto pekarno, kjer sva zajtrkovala. Tam imajo šalter "lost and found - money back guaranty". Jasno, da me je nahrbtnik počakal.

Naju je pa blizu deset kilometrski sprehod oba napravil žejna. V isti lokal zavijeva, ki ga pozna že od prejšnjic. Pijača po enaki ceni, kot povsod, le šefica je neskončno prijazna, ko prinaša k vsaki pijački konkretno mezico sto spiti (čeprav se sto spiti že v slovenščini prav lepo sliši, se v grščini še lepše, pomeni namreč na račun hiše). Mislim, da ni pomembno omeniti, da sva spila kar nekaj rund in na koncu zapravila precej več, kot za mojo frizerko, ki je tudi opravila svoje delo povsem korektno. Le račun, ki ga je izdala ob dveh popoldan je imel natisnjeno opoldansko uro. Kako poznano.

Kakorkoli, po pijački se ločiva, jaz grem instalirat novi indukcijski šporhet, Vesna gre v nabavo testnih rekvizov, da bova lahko verificirala delovanje mašince in Tefalu izdala atest. Konkretno količine meseka se prav lepo spečejo in, moram priznati, Tefal šporhet in Tefal kastrola sta popolnoma kompatibilna. Kompatibilna z mojim želodčkom...

dolga je pot do elektro trgovine, danes sva prehodila vsaj 7 km, če ne celo več ...

lepa hiša :) ; je bila prodajalka v trgovini čisto zgrožena, ko je slišala ,da sva šla peš in ne s taxijem po nakupih

dijaki/nje obeseli lučke na ograjo pokojnemu sošolcu

frizerka strokovno obdelala Tonetove lase

ena izmed mezic; različne variacije k pivu in radlerju

v času glavne sezone je polno lokalov tukaj odprtih, sedaj vse zaprto

še nikoli se ni nič dogajalo v tej kupoli

stari vodnjak

2. november 2019, sobota

Mandraki, Rodos

Danes je spet na vrsti šoping. Greva v čenladije, pa se že v prvi razideva in Vesna nadaljuje v Sparu. Nakupi toliko, da ji robo s kombijem dostavijo na barko. Očitno so navajeni na čerteriste in ko jim je omenila free delivery to the boat, so pač pripeljali kombi. Jaz nabavim nekaj malenkosti (ampak, res malenkosti!), ki jih vse prinesem skoraj v enem žepu. Pa sem zapravil več, kot Vesna.

V čendleriji srečam Izraelca Ronena in ga takoj pobaram za kakšno informacijo o njegovi deželi. Kasneje se oglasi na Mali in naša kapitanska mizica je po novem bogatejša za ročno narisano navtično karto Izraela. Tako, v papirni obliki. S komentarji. In predvsem s telefonsko številko, na kateri lahko dobiva dodatna pojasnila in nasvete. Pa še nekaj je omembe vredno. Oba z Vesno sva se na Malo pripeljala, Vesna, kot rečeno, s kombijem, meni je pa Ronen častil prevoz s taksijem. Torej je dokazano. Ta svet gre k vragu. Še Židi niso več tisto, kar so nekoč bili.

Spet naoljim palubo. Tako je bila izsušena, da je prejšnji premaz kar popila. In ker jo je v včerajšnji noči dež dodobra

opral, je danes v lepem vremenu idealen čas za oljenje. Vesna med tem programira štedilnik. Hja, včasih se je hrana skuhalo v kotličku nad kuriščem, danes pa brez računalnika očitno ne gre več. Čeprav mislim, da gre! Moj roštilj je še vedno brez procesorja. Samo, v marini se pač tako primitivnega načina pečenja ne uporablja. Ni dovolj nobel. Kakorkoli, niti pomisliti ne smem, da bi zavila na večerjo v oštarijo, ko je pa pri hiši tako super-truper šporhet. Mogoče bom smel vsaj na pijačko, hladilnik na Mali ni več nova igrača...

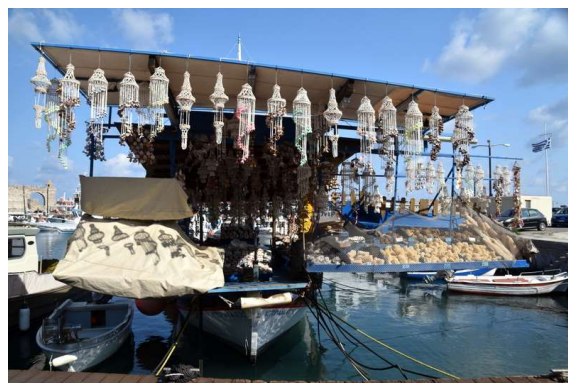
naša nova indukcijska plošča na kateri res hitro skuham in smo jedli stifado, polpete, gobova omaka, tortelini itd... kuhano po mojem okusu...

naša Mala med prvim in drugim mlinom

optimisti veselo jadrajo

barka s spominki

3. november 2019, nedelja

Mandraki, Rodos

Po zajtrku, ki je sestavljen iz samih ruskih klobas (na Rodosu je ruska trgovina), naju iz podpalubja premami govor in muzika na nasprotni obali mandrača. In nepregledne množice ljudi v roza rdečih majicah. Na sporedu je pohod za zdravje, ki ga vsako leto organizirajo kot dobrodelno pomoč pri zdravljenju raka. Nekaj časa sva aktivna udeleženca pohoda (midva sva v civilu), potem sva aktivna turista. Vsaj tako menijo oštirji v starem delu mesta, ko naju cukajo za rokave in vabijo na kosilo. Ah, ja... V luki je kruzerica in ker sva v turistični uniformi (beri: kratke hlače in japanke), sva seveda zanimiva za njih.

Pa se ne daja. Midva sva tukaj predvsem zaradi kulture. Cilj: muzej. Nahaja se v popolnoma renovirani graščini v centru starega dela mesta za srednjeveškim obzidjem. Danes je vstop prost in to velja izkoristiti. Rastava ni slaba, ni pa spet nekaj oh-in-splah. No, value for money je čisto ok. Bolj, kot opis zgodovine, ki jo poznam že od prej, mi je zanimanje je pritegnilo nekaj drugega. Podobno, kot še na marsikaterem področju v Grčiji, se tudi tukaj vidi razmetavanje državnega denarja. Verjetno v višje namene. Namesto postavitve CCTV nadzora prostorov za nekaj tisočakov, so zaposlili preko 20 (z besedo: dvajset) pazikuča delavcev, ki nadzirajo, da kdo ne bi česa poškodoval. Vsakomesečni strošek za plače je višji od najbolj sofisticiranega elektronskega nadzora z enakim namenom. Reveži sključeno sedijo po posameznih sobanah in odštevajo minute, ko bodo lahko odšli domov. Še največja zanimacija jim je klepet (na skrivaj) s sotrpinom ali surfanje po telefonu (tudi na skrivaj). Drugega ne počnejo ničesar. Še vratarji v bivši socialistični državi (kjer je za varnost skrbela policija in ne razni securityji) so imeli več dela. Hja, res moraš biti posebne vrste človek, da zdržiš tak tempo obremenitve na delovnem mestu.

Popoldan sledi še sprehod skozi mesto in postanek na doslej verjetno najboljšem frapeju. In enem najcenejših. Spotoma pogledava, kam in kako bi zavila v Izraelu, če se sploh odločiva, da zavijeva tja. Ponudba iz marine je zanimiva. Takole pravijo: The cost is NIS 20 per square foot for weekly calculations and NIS 5 per square meter for daily calculations. In sedaj vedi, koliko te bi stala zabava, Tonček, če znaš. Ok, lotim se izračuna in po nekaj časa vem. Vem, da je ponudba napisana narobe. Square food se bere kot square meter. Potem so cene logične in sploh ne tako visoke, kot sem računal, da bodo v deželi, kjer imajo marine monopol in sidranje ni možno. Kasneje mi odgovorijo še iz druge marine. Še cenejši so in na boljši lokaciji. Ampak. Ponudba za en teden je od prvega do sedmega novembra (to je šest dni, pa še v preteklosti). Napaka ali finta? Hja, hmmm... Pa se dajmo začeti malo dopisovati. Midva imava čas.

Večerja v oštariji tudi nocoj odpade. Iz enakih razlogov, kot včeraj...

danés na sprevodu ogromno ljudi

nekateri z učiteljico

celo pse so oblekli v majčke in tega ni bilo malo

tudi z zastavami, pleh glasbo sva pa zamudila ni, da ni ... :)

še vedno vse cveti

pa greva pogledati še enkrat znotraj obzidja

...znotraj pa vse živahno: vse trgovine, oštarije odprte (seveda kruzerca je danes tukaj)

...da uideva množicam ljudi, zaideva v master palačo

poleg mozaikov, keramike, kipov itd. iz letadvapatri nazaj.. tudi malce novejši zadeve

po stopnicah gor, po stopnicah dol.... ogromna stavba in ogromno razstavljenih eksponatov

slika v ogledalu

urejeno grmičevje znotraj obzidja

4. november 2019, ponedelje

Mandraki, Rodos

Ponoči je začelo pihati z jugovzhoda. Preko dneva veter ojača in popoldan ga je v luki v sunkih za dobrih 30 vozlov. No, lepo sva spravljena in na privezu vetra skoraj ne čutiva. Tudi štige ni dosti. V Mandrakiju je bivanje relativno prijetno. Po zadnjih napovedih bo do jutri zvečer veter ponehal in verjetno se midva odpraviva dalje v sredo. Vreme je te dni neobičajno. Dva tedna vzhodnih vetrov ali pa nič vetra. Tukaj, kjer prevladujejo zahodniki. No, ne smem se preveč pritoževati, le bežen pogled na Jadransko morje mi pove, da je tam za naslednji teden okoli Viesteja napovedan jugo z močjo 10 bf s preko 4 m vetrnega vala. Vau! Res ne bi bil rad takrat tam. Hja, Angleži imajo dober rek, ki pravi nekako takole: iti za hobi na morje je kot bi šel v pekel na zabavo.

Vsako jutro me pričaka topel zajtrk. Ma, se je res splačalo kupiti štedilnik! Potem pa veselo na delo. Vesna ga ima itak konstantno, danes sem pa celo jaz nekaj počel. Več dela se lepo sklada k slabemu vremenu. Popoldan je bila tudi nevihta. V takem je čisto znosno preživeti dan za mašinc v podpalubju.

Danes popoldan je bil sicer v planu šoping, pa odpade. Avrio.

tako je ulivalo kot kje v tropih , pa še pihalo je zraven

5. november 2019, torek

Mandraki, Rodos

Vreme se je popravilo, je pa še vedno veter iz vzhodnih smeri in midva v to ne rineva. Avrio. Danes delava in skačeva po manjših opravkih. In čistiva barko. In ... čakava.

V luki so tri ogromne kruzerice. Novembra smo in presenetljivo veliko turistov se odloča za dopust v tem letnem času. No, roko na srce, vreme je prav prijetno, če pozabim na vmesne prehode front. Verjetno so pa cene sedaj toliko nižje, da privabijo več gostov. Tako danes nisem osamljen v turistični uniformi.

Zvečer plačava marino in odracava na večerjo. Ne glede na nov šporhet. Res se ne spodobi, da zadnji večer ne bi jedla zunaj. Itak pa je bil štedilnik v akciji cel dan. Vesna je pripravljala hrano za dolgo in osamljeno plovbo. Jutri naju čaka celih 70 milj do Kasteloriza. Kako relativne so razdalje, kako relativne...

Še vedno se pa nisva odločila, ali izplujeva ponoči in pristaneva podnevi ali obratno. Razdalja je pač predolga za dnevno plovbo v tem letnem času, ko je dan dolg le še deset ur in pol. Odločiva se pred spanjem.

pa še zadnjič mlini na veter v Mandrakiju

za večerjo pa v Italian bistroju na pizzo, ki nekako ustreza italijanskim normam ...

6. november 2019, sreda

Mandraki, Rodos - Kastellorizo

Ob petih zjutraj naju zbudi ura. Po pol ure tudi izplujeva. Rad bi bil še pred nočjo privezan v Kastellorizzu. Pa mi je kmalu jasno, da iz te moke ne bo kruha. Nekaj protitoka, nekaj malega vetra v nos in mašince mi izračuna ETA ob sedmih zvečer. Morala bi pluti z 2300 obrati, da bi prišla pred mrakom. Ampak, ne bova forsirala motorja. Če se ne bo videlo sidrati (je precej triki zadeva s polno čermi in plitvo vodo) ali vezati pred oštarijo, greva pa na ferry dock. Če bo prostor.

Naslednji ferry pripluje v petek, mi razloži striček v telefonu, in glede na to, da je posezona, sem optimist.

Plovba je mirna. Vala ni, vetra ni, GSM signala ni. Bereva in se dolgočasiva. Yanmarko mirno prede. Kastelorizzo naju v noči s pol lune pričaka po planu. Priveževa se tja, kamor sicer spada Blue Star. In tukaj se plan A spremeni v plan B.

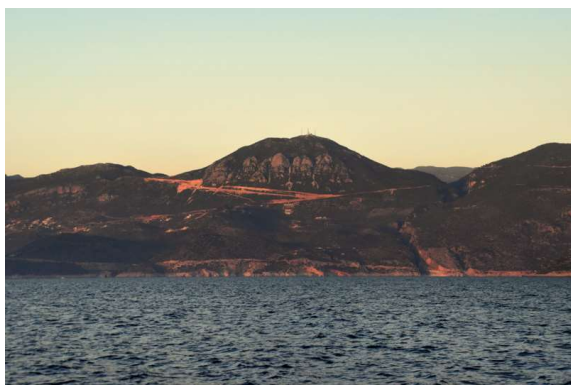
In potem narediva napako. Povprašati greva ali lahko na pomolu za ferry tudi ostaneva. Port policajka pa, hja, govori, da ne moreva odpeljati. Govori in ne posluša kaj govorijo drugi. Ona bi se šla papirologijo. Od papirologije mene zanima le zarpe. Pa še ta ne danes, ampak pred odhodom. In se začne zabava.

Karkoli jo vprašam, odgovor je kar nekaj. In mene res zanima le zarpe, clearance for the next port. Ostalo papirologijo naj dela, kakor hoče, briga me. Po njihovi zakonodaji ji tega sploh ni treba početi. Če dela za svoje veselje, pa naj dela. Ampak, jaz rabim le papir, da sva clearana. Pa mi razlaga, kako naj izpolnim crew listo. Ok, to bom naredil. Kaj pa clearance papers? Call sign lahko pustim prazen. Ok, ok, razumem. Clearance? Pa spet nič. In tako še nekajkrat. Ah, ja... Malo bliže rešitvi smo, ko me vpraša ali mislim na check-out? Joj, saj nismo v hotelu. Ampak, imenuj to kakor hočeš, samo pravi papir mi daj. Pa je odgovor spet brez poslušanja vprašanja. Potne liste bo štampiljal imigracionist, razloži. Obupam.

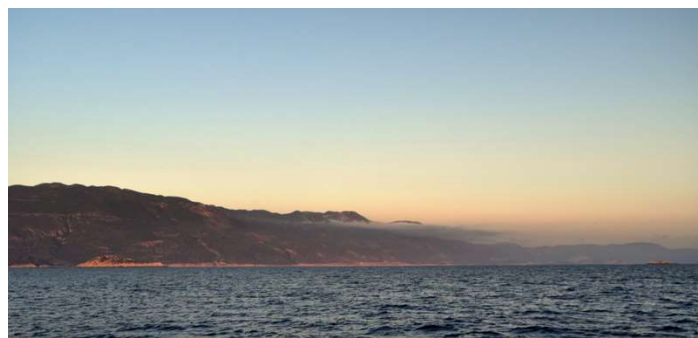
Še sreča, da je Ciper v EU in da teh papirjev verjetno sploh ne potrebujeva. Če bi šla v Izrael ali Egipt direktno, bi imela pa problem. Očitno je potrebno delati clear out proceduro v bolj resnih lukah. Teta res nima pojma o ničemer. Med drugim enkrat (jasno, da na moje vprašanje o zarpeju) odgovori, da je tukaj že tri leta in pol in da to ni pošteno, ker drugi so manj časa. Hja, šefi so jo očitno poslali sem kazensko. Da je čim dlje od njih. V zadnjem trenutku jo tudi ustaviva, da nama ne poštemplja plovnega dovoljenja (in ga tako skrajša za eno leto). A-jooj...

Kot šefico luke jo na koncu končno le uspem vprašati tisto, zaradi česar sva sploh prišla do nje. Kdaj pride ferry in ali lahko do takrat ostaneva na njegovem privezu. Seveda, ni problema, je strumna. No, vsaj nekaj pozitivnega, si mislim in greva na pijačko. Pa ni tako enostavno. Teta privihra za nama in nama v oštariji razloži, da naju kliče po VHF 12 in se ne oglasiva. Jasno, da ne, saj sva v oštariji in VHF 12 itak brez posebnega navodila nihče ne posluša. Tudi, če bi plula. Naj kliče na VHF 16, si mislim, rečem pa raje nič, ker bi itak imela pripravljen odgovor izven konteksta. In kaj nama sporoči? Na privezu za ferry nikakor ne moreva ostati, ker sedaj je sicer res prazno, jutri zjutraj bo pa gužva. Nimam se več volje pregovarjati z njo. Res ni ravno primerek najbolj brihtnega homo sapiensa. Vesna ji zabrusi, da bo tukaj kazensko sigurno še nadaljnjih pet let. Zabrusi ji v slovenščini, za vsak slučaj.

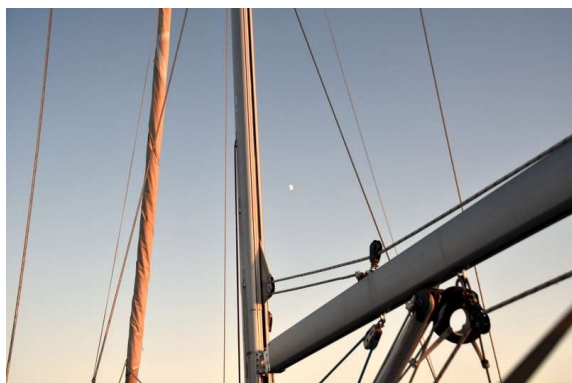
Pa se prestaviva na drug konec luke, usedeva v taverno nasproti priveza ter spijeva in pomeziva nekaj malega in plačava nekaj velikega. No, vsaj klepet z oštirjem je vključen v ceni. Pa tudi s tem klepetom ni šlo vse gladko. Bil je bolj njegov monolog, kot pogovor. Je tudi on kazensko tukaj?

turška obala ob kateri smo pluli in nihče se ni obregnil ob naju

meglava se je počasi dvigovala ob obali

današnji dan je bil na žalost eno samo motoriranje, jadra se niso niti prezračila

je bil pa zato sončni zahod prekrasen

takole sva se privezala na pomol drugič, prvič sva bila na trajektnem pomolu, pa naju je port policajka pregnala po daljšem razmisleku (najprej pravi ni problema, potem pa, da morava iti) ...ah ja..

ouzo meze

Kastellorizo shrimps oziroma Simi shrimps ...odlično, po dolgem času!

zanimiva gosenica

vrata na otočku Kastellorizo.... vidi se, da je veliko zapuščenih hiš in niso samo retro pobarvana vrata... na mnogih se vidi, da so ključavnice, torej mogoče poleti spet pridejo lastniki hiš?

spet en otok kjer sigurno pride na enega človeka ena mačka

Kastellorizo by night

Kastellorizo or Castellorizo (US: /kʰstʰlʰrzoʔ/;[2] Greek: ??????????, romanized: Kastellórizo), officially Meyisti (???????? Megísti)

Mediterran 2019

Sredozemsko morje

7. november 2019, četrtek

Kastellorizo

Lep dan vabi na sprehod. Nad nami se v skalni breg vije 400 stopnic. To moram iti. Vesna tudi. Rod opisuje otok, kot kup skal, pa se nekako ne morem strinjat. Del okoli пристanišča je lepo gozdnat in vzpon po stopnicah poteka bolj kot ne v senci dreves. Stopnice so precej nadmorske (pa še deli brez stopnic so speljani v breg) in na koncu pomeni teh 400 stopnic 200 metrov višine. Razgled je čudovit v čudovitem dnevu.

Odločiva se za drugo pot nazaj. Pot okoli letališča. Letališča z nekaj tedenskimi leti za dobrih 100 prebivalcev (vojska ne šteje, oni so začasni prebivalci - in začasni je več, kot stalnih). Nekaj časa je pot v redu, potem je speljana kot mulatera z ostrim kamenjem (jasno, da sem v japankah, kdo pa gre po štengah v gojzarjih) in ko sva že na čisto drugem koncu otoka, poti zmanjka. Ob gradnji letališča, so jo zasuli. Hic! Imava dve možnosti, uro-ali-toliko nazaj po ostrem kamenju in potem po drugi (precej daljši) poti v lukco ali preplezati nekaj sto metrov in nadaljevati po cesti do luke. Druga možnost je verjetno težja, pa bolj zanimiva. Uro in pol sva potrebovala, da sva se prebila preko skalnatega melišča in brezpotij!

Otok je poln vojske. Pokrajino bi pa lahko poimenoval Nova Albanija. Toliko bunkerjev, kot jih je tukaj, pa še Hoxa ni dal zgraditi! In, skoraj nisem verjel svojim očem, še vedno jih gradijo. Ni kaj, vojsko v miru je potrebno s čim zaposliti. Ker ni drugega za graditi, pač gradijo bunkerje. Bunkerje, za katere sem prepričan, da v času profesionalne vojske, dronov in robotov z umetno inteligenco, nikoli ne bodo v uporabi.

Zvečer preverim vreme. Naslednje dni bo lepo, sončno in toplo. Desetdnevna akumulacija padavin za celotno vzhodno Sredozemlje je 0,00 mm. Še kak dan bova ostala, danes je kopanje odpadlo, nadomestila ga bova jutri.

Večerja je bila nocoj pri oštirju, ki preveč govori. No, danes ni bil tako zgovoren vse do trenutka, ko sva mu zaupala najino največjo skrivnost. Skrivnost, da ostaneva še en dan. Potem je bil spet ves osladen. Hja, edina gosta na večerji sva, za sosednjo mizo ima prijatelje, Italijane. In v sosednji oštariji so Turki z megajahte, parkirane poleg naju. To je pa nekako

tudi vse za nocojšnji biznis oštirjev. In jutrišnji bo verjetno podoben. Malo marketinga je vsekakor potrebnega. Kakorkoli, garidaki (aka Kastellorizo shrimps, aka Simi shrimps) so bili odlični. In celo cenejši, kot na Simiju, kjer so jih izumili in franšizo prodali preko vseh Dodekanezov.

skoraj pred barko sta bili dve želvi, na drugi fotki se tepeta

pogled na zaliv

tudi na skale je potrebno narisati katera država je to

prihaja turistična ladjica iz Turčije, ki je nasproti otoka - nekaj turistov so le pripeljali, ki pa so po mojem bolj malo soldov pustili na otoku

pogled na drugi konec otoka

mesto je slikovito

..in potem se je začela pot navzgor po stopnicah-vsakih 50 stopnic je bilo zabeleženo koliko si že prehodil...ampak stopnice niso bile enakomerno visoke in tudi dolge ne ..

na vrhu pa samo bodeče grmovje, nek samostan; pa sva rekla po greva po drugi poti, pa četudi po skalah in med bodečim grmovjem... in potem se je pot končala pri nasipu letališča....in v japankah skozi melišče kjer vsako stopinjo, ki si jo naredil nisi ved

naša Mala je bila edina jadrnica privezana v luki

nekoč je bil grad....

manjša lučica, dokaj plitva, tukaj sva bila tudi midva sidrana pred desetimi leti

je pa še en kup čeri, majhnih otočkov okoli otoka Kastellorizo

8. november 2019, petek

Kastellorizzo

Dopoldan delava. No, Vesna dela, jaz blefiram. Ko Vesna neha delat, greva na kopanje. Ampak, ne! Ravno prileti mail in pred odhodom moram nekaj narediti. Potem res greva. Ampak, spet je - ne. Ker bova delala clear out, potrebujeva potne liste. Ti so v sefu. In ko odprem omarico s sefom, najdem matico. A-ja-ja-jaaaaah!

Od sidrnega vinča je (pa ne že spet sidrni vinč!). Pogled na zadevo razkrije neprijetno dejstvo. Tri od štirih matic so se odvile in odpadle. Četrta se je samo odvila, in bi verjetno odpadla že pri naslednjem sidranju. Ni druge, vse skupaj je potrebno razstaviti in še enkrat priviti maticice. Tokrat ne delam by the book, ampak by the experience. Namesto enojne maticice z rebrasto podložko, kot je navedeno v navodilih, dam podložko, vzmetno podložko, navadno matico, navadno podložko in samozatezno matico - v takem zaporedju. Če teh pet strojniških elementov skupaj ne bo držalo, potem se pa res ne grem več!

Vmes pristane big-šip. Ferry se postavi prečno preko cele luke. Kako mu to uspe, je prava mala skrivnost. Relativnega prostora je imel manj, kot ga ima Mala v res ozkih marinah. Od kljuna do nasprotne (še za Malo preplitve) obale je bilo manj kot pol dolžine ladje. Ma, kdor zna, zna..

In potem končno na kopanje. No, na kopanje bi šla, če ne bi bilo vmes toliko čejev. Tako pa se plan spremeni v sprehod do Mandrakija, ki je v tem letnem času lučica duhov. Je pa pot, ki je speljana po previsnih skalah lepa. In kristalno bistro morje pod skalami tudi.

Teta, moja prijateljica port policajka, nama izda dokument. Ko ga pogledam, je to točno tisto, kar potrebujem. Clearance for the next port. Le, da ona ne ve, da se tako imenuje. Ko ji to omenim, je strumna: nou-sr-dis-is-kru-list. Ah, ja... kazensko premeščeni uslužbenci... In kazensko premeščeni so, izgleda, tudi imigracionisti. Poštemplati morajo zarpe, pa jih ob dogovorjeni uri ni v pisarni (odprti uradno 24/7). Baje so silno zasedeni, danes so na otok v gumenjaku pripluli trije azilanti. In samo trije policaji so na otoku, da jih popišejo. Jasno, da v vsej svoji vnemi do dela te silne dodatne obremenitve ne zmorejo. Papirologija je huda reč. Čeprav jim pomaga tudi vojska. Ko so reveži v gumenjaku pripluli, so vojaški lovci v nizkem (in obupno glasnem) letu večkrat preleteli otoček. Le kako jim je to uspelo, da niso kršili turškega zračnega prostora mi ni jasno. Mi je pa jasno, da je bilo vse skupaj precej nepotrebno razkazovanje mišic.

Večer zaključiva klasično pri našem oštirju. Garidaki ke miso kilo kokkino krasi ke nero ke portakalada. Večkrat. In klepet. Slednji je vštet v ceni. Pogovor je tudi z jadranci, ki gredo jutri na isti otok, kot midva in so danes pripluli - k našemu oštirju. Tudi Bolonjčan z ženo je tukaj in zasedba v oštariji je tako podobna, kot že vse te dni. Le internet na otoku danes malo šteka. Jutri in v nedeljo, ko bova na pasaži, bo pa še toliko bolj. Prvič na Mali med pasažo ne bova imela satelitskega interneta.

živobarvno drevo usklajeno z živobarvno hišo :)

ena izmed uličic , ogromno hiš je zapuščenih ali pa le čez zimo zaprtih

hiša pri gradu

pot pod gradom je bila zanimiva

nekoč je bila ulična svetilka....

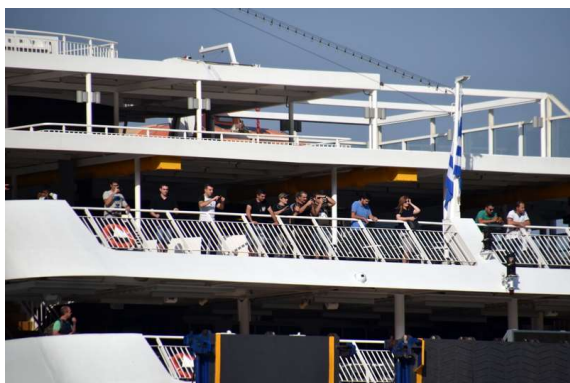
grmovje kot korale

nekoč je bila to zelo urejena pot, sedaj pa očitno primanjkuje sredstev za vzdrževanje

pri obzidju gradu, ki ga pa sedaj renovirajo in ni bilo moč fotografirati

takole so pa na trajektu fotografirali ... saj mi smo isti :)

čez cel zaliv se je poprek postavil trajekt, da se je lahko privezal na pomol

ni šans, da bi šli z Malo mimo trajekta

port policajka je imela spet veliko za povedati, vse z nasmehom, ampak se je prav trudila govoriti nonstop isto kot pokvarjena plošča ...

9. november 2019, sobota

Kastelorizzo - Latchi, Ciper

Ko zapustiva področje čeri v ozkem pasu med Turčijo in Grčijo, se spravim na internet. Pogledam, kaj ima za povedati severe-weather.eu. No, nekaj ima. Marko Korošec piše, da se bosta v začetku tedna zgodila dva medicana, drugi celo s hitrostmi vetra okoli 150 km/h v sunkih. Po priloženih modelskih kartah sodeč je zadeva na meji med tropsko nevihto in orkanom prve stopnje. Ampak. Mi smo na srečo v varni razdalji, najhujše bo v Tirenskem morju. Pa tudi naše dobro staro in vsem domače (ter za premnoge edino varno) Jadransko morje, jo ne bo najbolje odneslo. Kakorkoli, na Cipru pričakujem ravno pravi vetrček, da ne bo prevroče.

Vetrček, ki ga danes preko dneva močno pogrešam. Vroče je. In praktično je tudi brezvetrje. Motorček spet dela na nizkih obratih in naju vozi Cipru nasproti. Od Rodosa sem sva skurila več nafte, kot prej v nekaj mesecih. Premišljuje, kje bi jo natočil. Na Cipru po približno slovenski ceni ali v Egiptu drugo leto spomladi po dobrih 30 centov za liter? Egipčanska švercovana roba mi ravno ne diši, Mimi je skurila boš pumpo, je pa cena mamljiva.

Prometa je na tem koncu Sredozemskega morja kar precej. V povprečju vsakih nekaj ur pluje ladja manj, kot miljo stran. Danes se je preko dneva trikrat sprožil proximity alarm. Pa ni panike. Vse ladje so dobro vidne, tako radijsko in radarsko, kot tudi vizuelno. No, vizuelno z eno manjšo pripombo. Mala ne gleda, midva pa ponoči tudi ne - razen kadar naju nosi luna. To noč je bila že skoraj polna in se je sicer lepo videlo naokoli. Kadar sva gledala. Med spanjem nisva videla ničesar.

zapuščeni bunker na vhodu mesta Kastellorizo

sprehajalna pot pod gradom

pa še ena fotka za spomin

morje kot olje sva imela cel dan, jasno tudi vetra ni bilo :(

samo v kotanji rastejo drevesa

10. november 2019, nedelja

Kastelorizzo - Latchi, Ciper

Šele z dnevom se je naredil veter in poskrbel za prepotrebno tišino. Ni ga veliko, 3-4 bf polkrme pa je vseeno dovolj, da se premikava proti cilju vsaj tako hitro, kot z motorjem, večinoma pa precej hitreje. Ob desetih dopoldan sva tudi spet omrežena. Satelitskega interneta za te kratke plovbe nisem aktiviral. Preko štiristo evrov na mesec za nekaj megabajtov pač ne mislim plačevati, če tega nujno ne potrebujem. In v noči med soboto in nedeljo res lahko pogrešava to svetovno čudo, ki nas vse skupaj obvladuje že celo zadnje tisočletje.

Marinerota v Latchiju ne poznajo, sta pa zato na pomolu dva nasmejana port policaja, ki se jima že od daleč vidi, da bi rada podala privezne vrvi in predvsem mooring lazy line. Kar malo sem pozabil, kako izgledajo klirensi po različnih državah in mi je vse skupaj spet ratalo zanimivo. Vstopno proceduro nama je Ciprčan na Kastelorizzu opisal kot very relaxed. Verjetno je res tako. Le besedo relaxed sem si jaz drugače razlagal.

Very relaxed procedura je trajala skoraj uro in pol. Za začetek nasmejani policaj nikakor ni mogel razumeti, kako lahko imava slovenske pasoše, če sva pa Slovaka. Po tretji razlagi z moje strani je to le razumel, pa se je spet zapletlo pri barki. Ta je pa Slovaška s slovensko zastavo? A-joj, ne! Pa še enkrat cel postopek razlaganja geografskih pojmov za osnovno šolo. Ko je nekako osvojil pojem Slovenija, se je zapletlo pri pojmu home port. Tega naš super-truper vpisni list v svetovnem jeziku (beri: slovenščini) nima. In precej težko sem mu dopovedal, da tega res ni in ne, da samo jaz ne vem, kje to piše (podelil mi je status uradnega zapriseženega prevajalca iz slovenščine v angleščino). Mora pisati, na vseh boat paperjih to piše, me poduči. Hja... Na našem pa ne. In niti ne piše, kolika je bruto in kolika je neto tonaža. Tukaj je pa celo policaj obupal in vnesel TBD (to be determined). Pametni odneha. Da je to policaj, je pa spet nekaj novega.

Tako smo obdelali posadko in barko in mislil sem, da je to vse. Pa ni bilo. Za vsak dan posebej mora vpisati, kje smo pluli. In sem pogledal na net in mu z lastnega dnevnika narekoval log book. In fant je tipkal in tipkal. Do Amorgosa. Tam mu je pa tudi računalnik rekel, da naj neha. Jasno, da niti tiskalnik niti fotokopirc nista delala brez problemov. Pa še kaj se je našlo, da je bil problem. Ampak, kot rečeno, po uri in pol je zmagal! In midva sva lahko svobodno zadihala ciprski zrak.

In šla na pивce za živce za mene in cider za Vesno. Pa še na sprehod in na večerjo in potem domov. Pivo ima tukaj enako ceno, kot na Karibih, le da je ciprska mera 0,63 l, Karibska pa med 150 ml in 230 ml. Cider je pa ustekleničen v imperialnih pintah. Hja, bivša angleška kolonija je to. Celo napis fiš'n'čips sem videl. Bljak! Torej, tukajšnje pivo je cenejše, kot v Grčiji. In kolikor je pivo cenejše, toliko je hrana dražja. Dežela, povsem neprimerna za abstinentne! No, lahko pa pijejo kavo. Spet sem se naučil nekaj novega. Da se turška kava v Srbiji imenuje domača kafa in v Grčiji greek coffe sem vedel, da se na cipru taista zadeva imenuje cypriot coffe, vem pa sedaj. Hja, karkoli, le da se ne uporabi beseda »turška«, tako kot povsod drugje po svetu...

pristanišče Latchi na Cipru - opisano kot majhno ribiško pristanišče ... no, ja ...

večinoma so v luki jahte, jadrnic je zelo malo

zraven pa oštarija pri oštariji in vsi imajo skoraj enake menije in cene, ni bistveni razlik; je pa hrana dražja napram grški - tokrat so za cene krivi rusi

ciprska registrska tablica, angleški design in ja, po levi vozijo

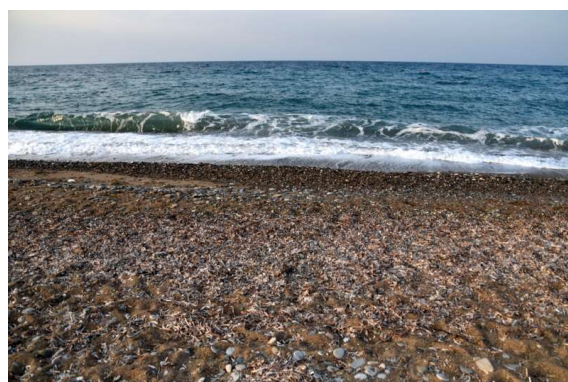
peščena obala, pozno popoldne se ni nihče kopal

vedno hitreje se dan konča

Keo je ciprsko pivo

.... osamljena dolga plaža...

11. november 2019, ponedelj

Latchi, Ciper

Ko ob osmih zjutraj prilezem iz podpalubja, me oplazi vročina. Hmmm... precej topleje je, kot sem pričakoval. In iz minute v minuto je še topleje, popoldan je že 29 stopinj. Sredi novembra na Mediteranu. Drugo polovico popoldneva potem preživim v senci s hladnim pivom v roki (no, na mizi). Pogled na net, na severe weather, spet postreže s člankom Marka Korošca, ki zadevo lepo pojasni. Na zahodni strani Sredozemlja je mrzlo, na vzhodni vroče. Za drugo polovico tega tedna so v vzhodni Evropi napovedane za 20 stopinj višje temperature od povprečja za ta letni čas. Ni kaj, nad zahodno Evropo prihaja nova ledena doba, nad vzhodno pa globalno segrevanje. Saj nas vendar ves čas prepričujejo, da je tako. Eni v eno skrajnost, drugi v drugo. In sedaj imamo dokaz, da imajo oboji prav. Haugh, govoril sem!

Nekaj logistike, nekaj plačil robe, ki naj bi prišla v drugi polovici tedna z ekspresno pošto (tokrat kurir ni DHL, ampak Brane Express) in to bi nekako bilo vse, kar se mi je dogajalo danes. No, tudi nekaj malega službovanja zame in nekaj več za Vesno je bilo vmes.

Večerja je bila na barki. Ker pa je enajsti-enajsti poseben dan, tudi večerja ni bila kar tako. No, hrana je bila klasično dobra, spremljava pa primerna enajstemu-enajstemu. Tega dneva ne gre mešati z enajstim-devetim, praznikom Katalonije, čeprav je bilo na mizi njihovo vino. Četudi je enajsti-deveti morda zelo pomemben datum, je enajsti-enajsti še toliko bolj. Vsaj za Štajerce.

marina Latchi

12. november 2019, torek

Latchi, Ciper

Danes zjutraj sem prebral, da sva z Vesno begunca in da naj nas bi bilo v kratkem že četrta milijarde. Podnebnih beguncev. Torej je le res. Begunci obstajajo. Tvorimo novo podvrsto človeka, homo globalwarming. Da je vse to res, je dokazano s tem, da tako trdijo štirje študenti iz Slovenije (ne, niso slovenski študenti, ker vsi ne študirajo v Sloveniji). Dekleta in fantje opozarjajo predsednika vlade in države, da je globalno segrevanje potrebno rešiti po politični poti. Prav imajo. Takih stvari se po strokovni poti ne da rešiti. Strokovno so že rešene. Niso pa še rešene pri zavajanju ovc med striženjem. Ni navedeno, na katerih fakultetah študirajo, le imena univerz so napisana. Verjetno pa so to politične ali teološke šole.

Kakorkoli, midva sva begunca. Zbežala sva iz ledene dobe v področje globalnega segrevanja. In ni nama žal. No, malo je. Zajtrk v kokpitu se je hitro zaključil in skrila sva se v podpalubje pod ventilatorje. Mislim, da greva kasneje v šoping klime. Saj je še le sredina novembra, kaj vem kaj lahko še pričakujeva do zime.

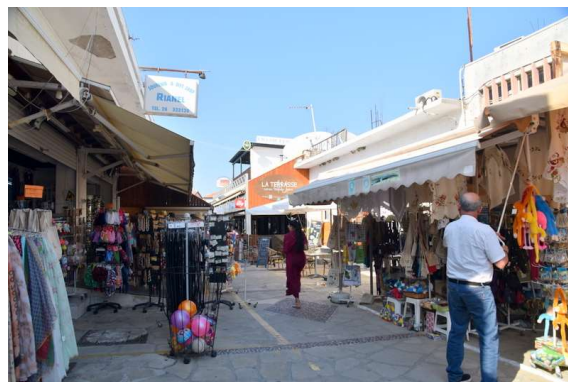
Klime nisva kupila, sva pa najela avto. Na netu sva našla najcenejše rentiče za okoli deset evrov. Ker sva želela imeti malo večji avtoček (tak, komoten za tri odrasle), sva morala plačati dvojno ceno. Mazdica je avtomatik (ki dela kot se šika in ne kot ona Volkswagnova jajca) s ful elektronike. Ampak. Mazda govori nekaj svetovnih jezikov: japonsko, korejsko in kitajsko. In tudi piše z njihovo pisavo, da ne bo pomote. Po nekaj časa naključnega tapkanja po tuch screenu končno le spregovori omejeno angleško. Omejeno pomeni, da so prevedene tipke Back, Left in podobne, vse ostalo je ostalo v japonščini, hic! No, v latinici so tudi imena krajev na navigaciji. Ampak. To so imena v stilu Fukujama. Hja, naložena je karta za Japonsko in ne za Ciper. Izbira suši oštarij v bližnji okolici je zato silno bogata. Kakorkoli, mislim, da bova tudi v bodoče raje zaupala napotkom iz telefona.

Testna vožnja je do Afrodite banje. Lep botanični vrt, ki je poln različnih lokalnih rastlin. Nekje na sredini se skriva slap, pod katerim naj bi se nekoč namakala Afrodita. Okoli je pravi pravcati (tropski) gozd. Evkaliptusi so ogromni. Vse to se dogaja na enem najbolj sušnih otokov (tako se hvalijo) v Sredozemlju, kjer letos ni deževalo že pol leta. Ampak, Afrodita je

že vedela, kam naj gre pod tuš. Tako piše na spremnem panoju. Malo me sicer zmoti pretekli čas. Moralo bi pisati, da ve. Bogovi so vendar nesmrtni. Tako so nas učili v šoli (in nekatere tudi pri verouku). In tako sem preveril tudi sam. Moana živi tudi v sedanjem času in mi nesebično pomaga. Le zakaj potem ne bi tudi Afrodita?

stari del mesteca Polis

v uličici ne manjka trgovin in oštarij

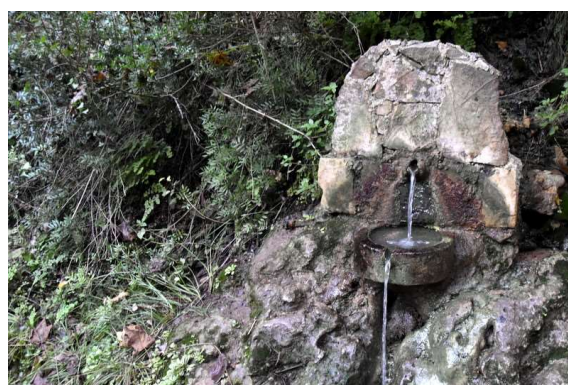
pa tudi kakšen vodnjak brez vode se najde....

vsi rent a carji na cipru imajo rdečo tablico ... tako, da domačini vedo koga imajo pred seboj, ko preklinjajo zaradi počasne vožnje...aja, po levi vozijo tukaj

skoraj je bila že tema (prehitro je noč) sva si šla ogledati botanični vrt, se pozna, da je pozna jesen, saj ni tiste bujnosti v cvetenju in rastju

umetno speljana cev do vode, ki pa je nepitna

mesto kjer se je Afrodita kopala :)

bolj malo je bilo slapa, curljalo počasi, je pa zato v globoki senci (a prepovedano kopanje)

botanični vrt urejen s tablicami, nič polomljeno, nič nasmeteno, tudi ceste so urejene, vse označeno

13. november 2019, sreda

Latchi, Ciper

Opoldne sva dočakala veter. Kar naenkrat je po marini zažvižgalo in začelo tolči. Pripone in vrvi. Nekaterim je verjetno to domače, meni je pa precej tuje. Vetra na privezih običajno nisva imela, če pa je že bil, ni bil hrupen. Ker sva na mooringu, načeloma s tem naj ne bi bilo nič narobe. A vendar. Dodal sem še drugi štrik v vodo in springo. Prostih mooringov je kolikor hočeš. Ampak. Iz istega bloka jih je speljanih pet. Drugi privez premca v vodo pomeni le to, da je štrik redundanten, vse ostalo je pa tako, kot z enim. In ker je premec vpet v eno točko, ga (kljub springi) bočni veter premika in hkrati krmo tišči proti pontonu. Popoldne se veter počasi umirja in zvečer je podnebje spet primerno za usklajene napade moskitosov.

Več vetra bo spet jutri preko dneva, ko imamo napovedan prehod vremenske fronte in ob tem veter v sunkih blizu 30 vozlov. No, takrat naju ne bo tukaj in bo tudi v redu. Je pa zato veliko več vetra v domačem Jadranu. Jugo fura proti severozahodu poštene valove. Take, ki se jih ne bi sramoval niti Atlantik. Na našem koncu pa ... Ran je sicer danes prevzela pobudo, a jo je Moana hitro prizemljila in kmalu je bilo spet vse pod kontrolo.

In jutri je nov dan. Popolnoma drugačen bo od današnjega. Dve stvari se bosta zgodili, ki jih danes ni bilo. Napovedanega imamo 0,2 mm dežja in Mala bo gostila še tretjega člana posadke.

kaktus, ki raste kot parazit po drevesu

pasijonka v cvetju

.... pokončna palma...

vsak po svoje uživa

14. november 2019, četrtek

Latchi, Ciper

Vremenska grožnja se ni uresničila. Dežja ni bilo. Nekje daleč za horizontom se je sicer bliskalo, to je bilo pa tudi vse.

Z Branetom se dobimo ob enajstih dopoldan v Larnaki. Temperatura je 28 stopinj in ljudje se hladijo v morju. Mi gremo na sprehod in se hladimo v senci kafiča na plaži. Kratke hlače in japanke so primerna garderoba. V avtu je bolj prijetno. Tam smo pod klimo. Sredi novembra. Edina logična razlaga je: globalno segrevanje. Striktno verjamem v to. Tudi fotografije iz, s snegom pobeljene, Slovenije me ne morejo prepričati. Verjetno so ponarejene. Teorija zarote. Še dodatno me prepriča film iz Benetk, kjer ljudje brodiijo po morju do pasu. Vse kaže na to, da se je stopila cela Antarktika in voda sedaj poplavlja svet. Druge razlage za ta fenomen res ne more biti. Homo sapiens je mrtev, živel homo globalwarming!

Iz (napačnih) sklepanj se raje vrnimo v naš svet. Po levi strani ceste se po ogledu marine v Larnaki odpeljemo najprej na ogled St. Rafael marine in potem še Limassol marine. Oboji sta precej posh, limassolska pa je za naš okus boljša. Ima neprimerno več oštarij. V eni se tudi okrepčamo. Dobro in poceni, glede na kakovost. Še posebej je poceni za naju z Vesno. Brane ne odstopi od svoje zahteve: captain's dinner nikakor ne more biti že prvi dan.

Ciper je neprimerno bolj razvit, kot Grčija. Vse je precej bolj urejeno, ceste so lepše, vzdrževane, nasedlih investicij in propadlih napol zgrajenih objektov tukaj ni (videti). Angleži so jih očitno dobro trenirali in Ciper bolj malo spominja na južni Balkan. Še dialekt je tak, da nama naučene grške besede bolj malo koristijo. Tukaj se je spet potrebno pogovarjati v angleščini. Le nekaj slabega so jim pa vseeno pustili. Na obmorski aveniji se ena do druge nahajajo Pizza Hut, McDonalds, Burger King, Starbucks, KFC, ... in čips'nfiš oštarije. Ah, ja...

ob glavni promenadi urejene stare stavbe

marina Larnacadanes videla že drugega škota v kiklci

plaža v Larnaci, zbita mivka, je pa danes kar pihalo

so bili na plaži v Larnaci kar valovi...presenetljivo veliko ljudi za čas sredi novembra

Hala Sultan Tekke = mošeja, minaret, mavzolej

notranjost mošeje

moliinica

roza flamingi v slanem jezeru

St. Raphael marina in resort ... marine nisem smela fotografirati, ker so nekateri lastniki jaht na to občutljivi...

marina v Limassolu je bolj hoh

sami hoteli, pri hotelu ...južni del Cipra je res zasičen s hoteli in še kar gradijo ... ta naš Latchi kjer smo z Malo so res ene rovtve v primerjavi s temi na jugu

ciprška hrana je mix med grško, angleško, turško hrano glede na to, da sem že več kot sedem mesecev v Grčiji, rada zaidem tudi v kakšne druge kuhinje; tokrat azijska kuhinja ni razočarala, vse okusno, meni dobro! če kozarček ciprskega vina za zaključ

15. november 2019, petek

Latchi, Ciper

Gremo na izlet. Večdnevni izlet. Zato si lepo spakiramo stvari za spanje po hotelih, se vsedemo v avto in se vprašamo, kam bi pa sploh šli. Poldne je mimo in dan je kratek. Po premisleku se odločimo le za bližnji Pafos. Jasno, da se potem zvečer vračamo na barko. Plani na jadraniu so po definiciji namenjeni spreminjanju. Očitno, tudi, če je jadrnica v pristanišču in posadka na kopnem.

Pafos me je presenetil. Predstavljal sem si nekaj podobnega, kot je Latchi, pa je bolj podoben Lemesosu (Lemesos je po grško, Limasol po turško in Limassol po angleško). Mene je zanimala predvsem luka v Pafosu. Prostora je za štiri jadrnice. Hja, pred odhodom bo potrebno preveriti, ali se bo tu možno ustaviti.

Potem pa na ogled razvalin. Oh-in-sploh mozaiki se mojim očem izkažejo za precej povprečne. Kratek sprehod skozi unescovo svetovno dediščino in odpravimo se dalje.

Naslednja zadeva je absolute must see. Afrodita skala. Če nekdo trikrat plava okoli te skale v morju, postane neskončno lep in ostane večno mlad, pravi legenda. No, verjetno to velja samo za ženske. Ampak. Morje je razburkano, valovi se lomijo na skalah in plavanje ni ravno priporočljivo. Mladost in lepota gor ali dol. Pa se je industrija spomnila rešitve. Staro legendo so malo dopolnili. Enako se doseže, če se na obali pred skalo spiže nekaj penine (iz plastičnega kozarca). Vendar, le kje dobiti penino? Odgovor, seveda, ponudijo kar v lokalnem kiosku. Tam prodajajo razglednice in šampanjce.

Zvečer pa na večerjo v lokalno taverno. Hrana je, pač, kakršna je, prirejena je angleškemu (ne)okusu. Količine so pa enormne. Ne glede na ne najbolj poceni postavke na jedilnem listu, je verjetno cena na kilogram hrane ena najnižjih do sedaj. Navkljub nadčloveškim naporom, nismo uspeli vsega pojesti. Kaj takega se meni redko zgodi.

promenada v Pafosu

marina v Pafosu

glasbenik v marini kjer v steklu odsevajo jahte

Nea Pafos, Unescova dediščina

mozaiki

pogled na zaliv kjer je Afroditina skala

Afroditina skala, dosti jih je splezalo na njo, nekateri so plavalili navkljub valovom

v spomin na pokojne (vsaj tako si mislim) zavezane pvc vrečke na grm: meni grdo, lepši so kamni spodaj z imenom

turistična skupina nazdravlja Afroditini s šampanjcem (v plastičnih kozarcih)

dekle dela selfie pri Afroditini skali z vseh možnih položajev :)

te skale so bile bolj zanimive: ena skala kot duhec z očmi in usti ..

fish meze, veliko različnih jedi, res velike porcije, na račun hiše pa ciprski konjak in brandy, pa še raki za zaključek

16. november 2019, sobota

Latchi, Ciper

Danes gre zares. Prečkali bomo UN buffer zone. Na grški strani imamo na voljo teto v telefonu, ki nas neumorno vodi po bližnjicah, na turški strani pa te komoditete ni več. Niti ni booking.com v avtu. In nimamo tripadvisor.com, in ni wikipedije ter še nekaj takih zadev, brez katerih ne znamo več živeti. Hja, spet smo v temačni preteklosti.

Pred prečkanjem meje si ogledamo dve lučici in složni smo si, da nista za nas. V Pomosu ni šans za privez, Kato Pyrgos pa je prostorna luka, a plitva. Dovolj globoko je le na enem delu, a tam se vsi gužvajo. Jasno.

Prestop meje je čista rutina. Grkov sploh ni na spregled, Turke zanima pa samo to, da kupimo njihovo zavarovanje za avto. Ko ga imamo, smo dobrodošli za cel mesec. Brez žiga v potni list, jasno.

Turški del Cipra me preseneti. Vem, da je Turčija precej bolj urejena, kot Grčija, da se pa to reflektira tudi tukaj, je pa nekaj novega. Povsod se da prebrati, da je ta del otoka revnejši in cenejši. Niti eno niti drugo, na prvi pogled, ne drži. Cene v oštarijah so približno enake tistim preko meje, urejene in nove zgradbe so primerljive z evropskimi. Nad Kyrenijo se vozimo po prostranem področju s samimi precej nadstandardnimi hišami. Dostop po cesti do vseh teh objektov je res obupen, a hiše za ograjo kažejo bogastvo lastnikov.

Večerjamo v stari in zanimivi luki. Dolgo časa izbiramo oštarijo, v vsako nas vlečejo za rokave. Zopni so. In tudi, ko jo končno izberemo in naročimo hrano, ni vse tako, kot bi moralo biti. Saj, nekih večjih napak niso naredili, je pa vse pripravljeno malo po svoje. Ko jih hočem ofrcat na Trip adviserju, ugotovim, da nobena izmed teh turističnih oštarij ne nastopa na tej spletni strani. Očitno z razlogom. Bolje tako, kot pa imeti same negativne ocene. Nateguni.

Pa še nekaj generalnega smo opazili. Angleško govorijo izredno slabo. Če v Grčiji (in še posebej na Cipru) ni bilo težav s tem jezikom, je tukaj pogovor pogosto bolj z rokami, kot z jezikom (pa se ne tepemo). Ko jih pobaramo, nam povedo, da se angleščine ne učijo v šoli kot pomembnega drugega jezika. Tudi filmi so sinhronizirani v turščino (in revije prevedene). Rezultat je viden takoj.

Kakorkoli, v dobrem hotelu, ki je pet minut taxi vožnje oddaljen od strogega centra spimo za malo denarja. Pa spet ni vse tako preprosto, verjetno prav zaradi sporazumevanja. Brane ima v enoposteljni sobi tri postelje, midva pa v dvoposteljni

samo (neraztegljiv) kavč. In posteljo v prostoru en štuk višje, nad kopalnico. Dostop po stopnicah. Naslednjič bova zahtevala sobo z liftom.

luka v Pómosu

po takih cestah smo se vozili

zadnja luka pred turško mejo je Kato Pyrgos

debata s port policajem okoli možnosti prevoza ...

pa smo na severnem, turškem delu Cipra... na registerski tablici ni nič omenjen Ciper itd...

najprej ATM, potem pa kosilce: krožnik z mesom, goežeme (debela palačinka z mesom in zelenjavo=podobno kot giros pita, vendar drugačne začimbe in omaka ter testo), ayran je moja najljubša pijača v turčiji (rahlo gaziran razredčen osoljen jogurt=zelo osve

v Kyreniji nešteto hotelov s casinojem

da ne govorim o nešteti trgovinah in restavracijah, cene niso bistveno drugačne napram grškemu delu

pristanišče v Kyreniji, natlačeno, tako, da ni šans, da bi Mala dobila prostor

grad v Kyreniji

sladoledar se heca z deklico

za večerjo malo turške kulinarike, na koncu pa obvezno njihov čaj

17. november 2019, nedelja

Latchi, Ciper

Dogovor je dogovor. Zmenjeni smo, da gremo dalje zgodaj zjutraj. In res. Ob devetih dopoldan že sedimo v avtu. Ogledamo si dve turistični znamenitosti v bližnji okolici, Brane in Vesna samostan, jaz bencinsko črpalko. Ko smo spet skupaj, smo si edini. Tako ona dva, kot jaz smo take turistične znamenitosti že videli.

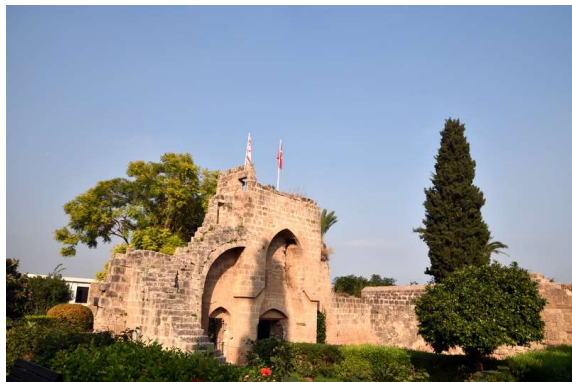
In se odpeljemo. Na nekaj deset kilometrov oddaljen grad. Teta v telefonu nas neumorno vodi (hvala vam, guglove mape, za opcijo brez interneta) in ko naš avtoček pripleza po ozki in vijugasti cesti visoko v gore in je ceste konec, nam glas iz telefona nadebudno razloži "vaš cilj je na levi". Res je. Le tega ne pove, da je po iks osi oddaljen nekaj metrov, po epsilon osi pa precej deset metrov. Ker na koncu te epsilon osi ni nič, razen nekaj razbitin grajskih zidov, za plezanje po stopnicah ne plačamo vstopnine. Razgled v dolino je približno enak, če smo 550 metrov nad morjem ali pa 600 metrov.

Nič metrov nad morjem je pa locirana dokaj nova in precej upmarket marina s cenovno zelo zanimivo ponudbo. Tako zanimivo, da sem začel resno razmišljati, da drugo pomlad pridem sem in tukaj naredim antifouling. Dodatno me v to

prepričata dve Elanki, ena celo z izolsko registracijo. Upam, da od lastnikov dobim prave nasvete. Pa še receptorka govori perfektno angleščino. Simpatična Londončanka.

Po njenem nasvetu gremo še na oh-in-splah (zasmetano) plažo z zlato (no, ja...) mivko. In dalje v pravoslavni samostan s kramarskim sejmom pred vhodom ter osli (ki jih turisti futrajo z rožiči in korenjem) vse naokoli. Pa nismo edini. Deset, morda več turističnih avtobusov srečamo. In delegacijo v črnih blindiranih mercedesih s policijskim spremstvom tudi.

Prespimo v Famagusti v apart hotelu, spet za smešen denar. In večerjamo v spodobni restavraciji v bližini hotela za malo manj smešen denar. Ura je že krepko nočna, ko gremo spat. In jutri je spet nov dan. Dan za šoping. Za nekatere...

monastir Abbey v vasici Bellapais, ki je zelo turistično usmerjena; še v tem času je bilo kar nekaj avtobusov

nešteto ljudi je hodilo po teh stopnicah;

urejena okolica okoli monastirja

ostanki gradu, ki je bil za devetimi gorami...hribi poraščeni z borovci

včasih ti cesto zapre čreda ovac katera je pod nadzorom pastirja

luka zaprtega tipa, ni bilo možno priti do nje

malce drugače obdelana fotka ... koluti slame k sreči niso vsi zaviti v PVC

Karpaz gate marina, urejena in cenovno ugodna za pol ali celo leto

slovenska barka v Karpaz gate marini

golden beach, lepa plaža, vendar žal bolj slabo skrbijo za smeti

oslički se hranijo s korenjem in rožiči, rinejo z glavo v vsak avto, da ga nahraniš

monastir Apostolos Andreas kjer so se danes zvrstili nešteti avtobusi, tudi kramarski sejem je bil, oslički pa del polotoka Karpas

18. november 2019, ponedeljek

Latchi, Ciper

Dan za šoping za šopingerje ni bil najbolj uspešen. Mislim, da sem bil jaz špilferderber, ker se mi ni ljubilo stikati po kramadžinjicah. Druga dva člana posadke sta bolj zvesta zaprisegi, pa na koncu vseeno v vrečkah ne pristane veliko stvari. Samo najpomembnejše. Vino, torej. Vino iz muslimanske dežele.

Prej opisani šoping je bil v Nikoziji. Pred tem pa si ogledamo nekaj zgodovinskih znamenitosti Famaguste in bližnje okolice. Othellov grad iz istega leta, kot je Kolumb odkril Ameriko (ja stolp, po katerem si je zamislil Shakespeare svojega junaka 14 let kasneje).

Druga must see zadeva je Varosha, mesto duhov. Bivše turistično mesto številka ena na svetu (pa čak i šire) je ostalo leta 1974 ob turški zasedbi brez prebivalcev. In tako je še danes. Hoteli in ostale zgradbe propadajo že 45 let. Področje je pač zaprto za javnost.

V severnem delu Nikozije se še zadnjič okrepčamo s turško hrano in počasi odpravimo preko UN bufer cone nazaj proti domu. Pa ne ravno po najhitrejši poti. Za začetek je instant city tour po južnem delu Nikozije. Ampak, res instantno hiter ogled tega dela razdeljenega mesta.

In potem splezamo na najvišji vrh otoka, 1.952 m visoki Olympos. Plezanje poteka v kratkih hlačah in japankah. V sedečem položaju. Lepa cesta pripelje vse nadebudne planince prav na vrh, višje od zgornje postaje ene izmed štirih žičnic ciprskega ski centra. Na vrhu je temperatura le še 8 stopinj, čeprav je ob povratku na barko pozno zvečer spet preko 20. In spet je vse tako kot mora biti. Ja, heat wave nad vzhodno Evropo se je namenil ostati še nekaj dni.

grad Othello od katerega je bolj malo ostalo

v Famagusti je veliko ožičenih ograj in prepovedi dostopa

mesto duhov rečejo ograjenemu delu Famaguste, ki je pod okriljem turške vojske, že 45let zaprto območje nekdanjega hoh turističnega konca, ki so ga obiskovale pomembne osebnosti....in tako bo, dokler se grki in turki ne zmenijo...

ogromna mošeja

na severni strani Cipra(turški del) je izredno veliko spomenikov

Buyuk Han v turškem delu Nikozije

turistične vlakce pa najdeš res vsepovsod

tržnica v turški Nikoziji

lokum turška slaščica, ki jo najdeš tudi v grškem delu

gorovje Troodos polno ceder dreves

najvišje smo se povzpeli na 1959m, temperatura 8C, imajo tudi smučišče, ki je odprto le januarja in februarja (verjetno drugače ni snega?)

ski center poleti, jeseni je poln stojnic, možakar prodaja domače vino, afrodizijak napitke, slaščice itd... ; kar nekaj odprtih je bilo tudi oštarij in ljudje so kolesarili, ogromno sprehajalnih, hribolaznih poti

19. november 2019, torek

Latchi, Ciper

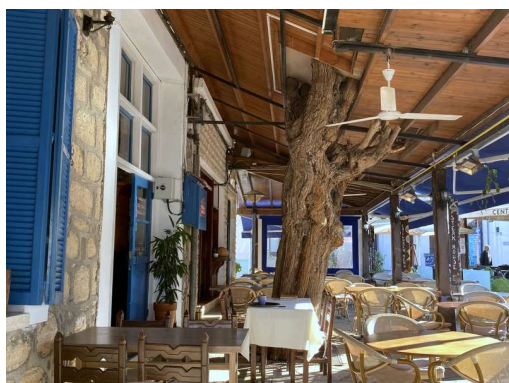
Heat wave nad vzhodno Evropo se ni namenil ostati toliko časa, kot mu je določila spletna stran Severe Weather Europe! Že zvečer, ko testiramo muslimansko vino (ki je boljše od česar koli iz Slovenije, kar se skriva za blagovno znamko refošk), se temperatura drastično spušča in ob devetih zvečer je zunaj le še 14 stopinj. A to še ni vse! Ob zori naša remote sonda na palubi izmeri le še 8 stopinj. Mislim, da bomo ventilatorje po kabinah ASAP zamenjali s kaloriferji.

Se pa temperatura kmalu po sončnem vzhodu začne dvigati in že zajtrk v kokpitu je v popolnoma jasnem dnevu prijetno tople. Kasneje, ko na kavici in netu čakam Vesno in Braneta, da se vrneta iz trgovine, sem spet preznojen. Tako, kot se za vroč dan spodobi. Sredi dneva se preoblečem, da ne bom zaudarjal. Vračilo rentiča popoldan poteka povsem rutinsko, brez kakršnih koli kontrol. In brez vprašanj ali smo se morda vozili po okupiranem delu otoka. Grška kultura.

Ker bomo jutri zapustili marino, bi jo danes radi plačali. Pa ne gre. Razlog je precej nenavaden. Država je privez pred

nekaj dnevi podražila iz 6 na 100 evrov. Na dan! In harbor master se noče pogajati. On se je sam odločil in nimamo pravice veta. Po njegovem smo izpluli 16. novembra (dan pred podražitvijo) in preostali čas preživeli sidrani pred lukom. Na koncu doda še tisti znani stavek, ki smo ga tolikokrat slišali v vojski. Moja komanda je izvršna! V Vinetujevem prevodu je to: haugh, ich habe geschprochen!

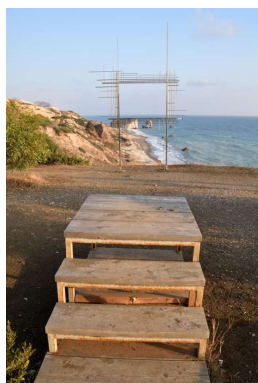
Jasno, da preverimo stanje duha tudi v Pafosu, naši predvideni naslednji destinaciji. Tam stane privez po novem 150 evrov na dan, namesto dosedanjih 8. In tamkajšnji harbor master je še bolj precizen, ko ga Vesna po telefonu pobara za prosto mesto. Dont-kam-dont-kam-dont-kam-ju-ar-not-velkom-hir. In potem lepo doda, da smo seveda spet veri-velkom naslednje leto, ko bodo državni uradniki spregledali, da so usrali motku in se bodo cene normalizirale. Ker si finančno ne moremo (in ne želimo!) privoščiti umazane luke za tak denar, nam pač ne preostane nič drugega, kot da gremo v upmarket in posh marino v Limassol, kjer je cena manj kot polovična. Ja, celo cenejše je, kot v Izoli.

oštarija v Pafosu z drevesom

podmornica kapitana Nemo privezana v Pafosu

danes bodo še nekatere neobjavljene fotke zadnjega tedna stopnice na vrhu hriba, da se lahko fotografiraš v višini okvirja s pogledom na Afrodite skale

pod hribom skopan res zelo ozek tunel, kjer prideš do afrodite plaže in ti ni treba iti naokoli

grad v Pafosu

tudi tukaj preganjajo lion fish, za kazen jih na koncu še spečejo; samo cena je bila malo prehuda oz. riba ni bila videti sveža ...

monastir v Bellapaisi, en avtobus turistov pozira pred njim; v monastirju imajo tudi koncerte, izredna akustika! ena črnka (iz te skupine) je začela peti črnske duhovne pesmi in potegnila za seboj celo skupino .. malo hecna lokacija, ampak v tej dvorani i

Tone preizkuša toploto morja na golden beach , Karpaz polotok

turška Nikozija

včasih so grafiti lepo narisani , ta iz Nikozije

ameriška univerza v turški Nikoziji je nenavadne, izstopajoče oblike

prezentacija računalniške igrice z dekletoma v kostumih

20. november 2019, sreda

Latchi - Timi, Ciper

Predvčerajšnji heat wave, ki se je včeraj spremenil v cold wave, je danes spet normal wave. Ponoči so bile temperature primerne letnemu času in najnižja jutranja na palubi je bila 14 stopinj, v kabini pa okoli 22. Povsem primerno. Izplujemo zgodaj in spet smo v kratkih hlačah. Sonce je še vedno močno. Kadar sije. Ponoči ne sije.

Ker bomo prenočili na sidru, se odločimo, da bomo na roštilju spekli ribe. No, pred peko je ribe potrebno ujeti. In gremo v akcijo. Nekaj poskusov ima Brane, nekaj je kombiniranih in en je moj. Ampak. RIBE SE V PRVEM POSKUSU NA VABO IZ ŠUŠKAVCEV NISO UJELE, v drugem, kjer je vaba plastična, tudi ne. Sledi tretji poskus v prestrežni plovbi, ki ravno tako ne obrodi sadov. Še en, povsem instrumentalni, poskus v zasledovalni plovbi je bil nekaj časa precej obetaven, potem so pa ribe odplavale z 18,5 vozli hitrosti točno v smeri od nas stran. Zadnji poskus je bil tipa close approach, spet na šuškovce. In spet neuspešno. Kljub super-truper hi-tech panuli, ki je bila dejavna paralelno z vsemi ostalimi lovskimi metodami, smo

ostali na koncu brez ribe. Ribiči so tukaj res čudni. Lovijo ribe, pa jih od njih ni možno dobiti.

Hja, ni druge, za kosilo bo meso.

Sidramo se v zalivu (no, če se temu lahko reče zaliv) Timi. Roadstead je zoprn, kar precej se rolamo. Ampak. Vsaj mene to ne odvrne od pečenja na pravoverni napravi. V spremljavi frčoplanov ki neumorno letajo skoraj nad našimi glavami. Sidrani smo v zalivu blizu vaškega letališča. Letališča, kjer vsakih nekaj minut pristane letalo z dvesto potniki. Konec novembra. V Mediteranu...

še zadnji pogled na majhno pristanišče Latchi, ki je v tem času bilo malo obiskovalcev

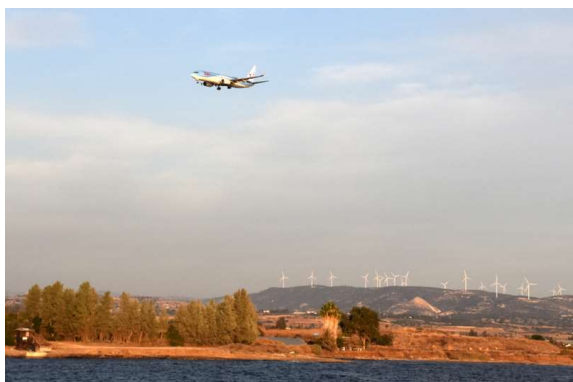
Brane je skakal, mahal tej ribiški barki, da bi se ustavila pri nas in nam kaj prodala.... a niso razumeli njegovih znakov :(

zato smo morali peči meso na roštilju :) ... po dolgem času spet na sidru

na obali nobel hiša

nad našimi glavami so leteli čarterji nonstop...noro koliko avionov

21. november 2019, četrtek

Timi - Limassol, Ciper

Obupno slabo sem spal, rolanja je bilo za izvoz. Ob sončnem vzhodu sem tako (nenaspan) že pokonci. Brane tudi (čeprav pravi, da je spal v redu). In Brane se spravi na jutranje kopanje. V popolni bonaci je to pravzaprav čisto spodobno dejanje, morje je še vedno zelo toplo. Ko kasneje na Severe Weather preberem, da je vzhodno Sredozemsko morje letos 3 stopinje toplejše, kot bi moralo biti, se kar strinjam. 23-24 stopinj za konec novembra res ne more biti najbolj običajno.

Nekaj časa potem lepo jadramo, nekaj časa motoriramo, veter je precej spremenljiv. Ribo lovimo po metodi DIY, pa tudi ta metoda ni nič boljša, kot včerajšnja, ko smo jih lovili s pomočjo posrednikov. Ali agentov, če se to lepše sliši. Ribičev, torej.

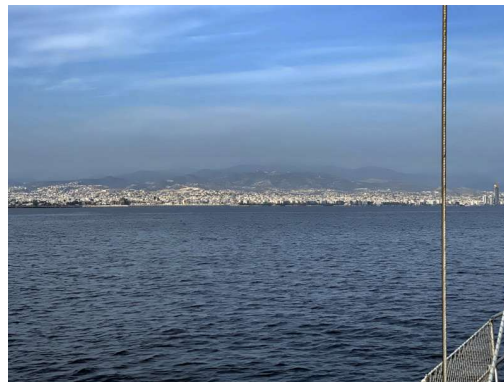
Marina v Limassolu je upmarket, iz družine Campers and Nicholson. Z Branetom sva skupaj tokrat drugič v taki marini, prvič je bilo na Grenadi. Vse je urejeno, kot se spodobi. Je pa posadka v marinski pisarni malo izgubljena. Tri punce ne sfolgajo poservisirati pet bark na dan. Ker mi je agent iz Egipta svetoval, da naj tam raje ne točim nafte, ker je umazana (in Matjaž bi se s tem verjetno zelo strinja!), jo natočimo tukaj. Mariner v dingiju »Follow me«, nas pospremi na privez in potem z dingijem tudi pripelje mooring line. Gosponski! Le še marina El Gouna v Egiptu je bila na podobnem nivoju (no, tam je bil nivo še višji, neprekosljiv).

Se pa spet zaplete pri papirjih. V Latchiju nam customs niso naredili enih stvari in to je sedaj velik problem. Za njih. Mi smo čisti. In neskončno se nam opravičujejo, ker danes ne moremo narediti klirensa za soboto. Avrio. Da oni najprej obračunajo s sodelavci - zabušanti. Ah, ja... Sedaj se pa res ne grem več papirologije, res jo bom prepustil Vesni.

Potem pa na večerjo. Cel teden poslušam Braneta, kako si želi na suši v eni izmed oštarij v marini. Jasno, da tega ne moremo izpustiti. In gremo. Vsi smo načeloma zadovoljni s hrano, le za moj okus je bilo v rižu zmešanega malo premalo mesa. Pa se namenim na sladico. Ne daleč stran, v ribiški luki je The Steak House. Ampak. Obrnem se že na vходу. Cena za meso je popolnoma enaka ceni jastoga (na kilogram). In jastog je tukaj eden dražjih, kar sem jih videl.

na poti do Limassola puščobna pokrajina

mesto Limassol pred nami ogromno mesto

marina Limassol, Mala na črpalki

privez D19 še veliko prostih privezov je bilo

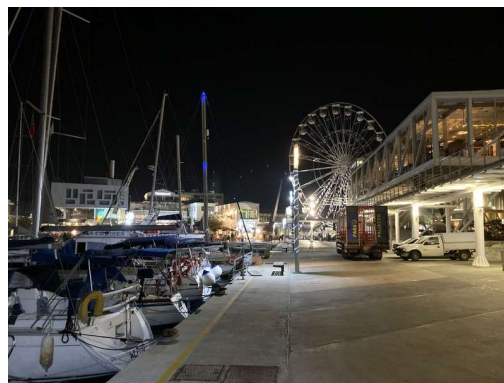
zvečer se kar ohladi, včasih celo na 17C in taka plinska peč kar dobro greje v lokalih

marina Limassol ima ogromno lokalov, restavracij, trgovin

stari del mesta Limassol ... tukaj so balkon kar s purpeno zapri

še celo vrtiljak je v marini

22. november 2019, petek

Limassol, Ciper

Pozno sem šel spat, zato lahko zgodaj vstanem in se uredim v marinski kopalnici. V marinah redkokdaj zavijem v kopalnice, običajno so precej slabša od tiste, ki jo voziva s seboj. Tokrat je pa zadeva drugačna. Potem grem po kruh. V marinski trgovini ga nimajo. No, imajo samo angleški popl za hot doge in hamburgerje. Ne bi jedel tega. Dve taxi postaji od marine končno najdem Artisan Bakery, ki pa nima skoraj nič izbire. Nekaj hlebcev kruha iz črne in iz bele moke in to bi bilo nekako vse. In cena? Višja celo od bermudske!

Prva resna zanimacija je nakup egipčanske vljudnostne zastavice. Mission impossible. Skoraj. V šesti čendleriji jo šele najdem (in v prejšnjih petih zapravim stotaka za stvari, ki jih ne potrebujem, hic). Da sem to misijo izvedel, sem prehodil okoli pet kilometrov mestnih ulic Limassola. Živela rekreacija!

Nadaljnje rekreiranje poteka za računalnikom in s telefonom v roki. Slabo uro sem na telefonski zvezi s Telekomovim help deskom in na koncu se spogajamo, da mi odgovor pošljejo po mailu v najkrajšem možnem času (verjetno bom prej v Sloveniji, kot bodo kaj sproducirali). Meni se vprašanje sploh ni zdelo komplicirano, njim pač. Tole sem jih vprašal: »Kako lahko preusmerim klice in SMS iz moje telefonske številke na številko iz tujine, ko se sam nahajam v tujini - ne da bi šel na Telekomov center v Sloveniji (ker sem pač v tujini in tega ne morem storiti)?« In vprašanje konkretiziral: »Konkretno: pridem v Izrael, kupim njihovo SIM kartico, izvem katero številko bom imel in takrat šele lahko izvedem preusmeritev.« Mission impossible.

Sledi namestitev VPN, ki jo bom moral uporabljati za telefoniranje preko VoIP v Egiptu. Oni namreč take zadeve blokirajo. Vesna in Brane sta šla med tem po drugih opravkih. Brane postane srečen lastnik novih kratkih hlač (kar je tudi skoraj mission impossible sredi zime), Vesna je neuspešna pri iskanju pedikerja. Je pa bolj uspešna pri papirologiji. Na carini je ob devetih in enajstih dopoldan. Ob petih popoldan je tudi na immigration. In v marina office. In to še ni vse. Na immigration bo potrebno še jutri zjutraj. Upam, da bodo ob šestih že budni. Pa naj bi bila birokracija v EU enostavna...

trgovina s spominki katere lastnik je turški ciprčan iz okupirane Famaguste, kamor se ne more vrniti že 45 let...

grad v Limassolu

klopce v starem delu Limassola je financiral Deloitte

grad je bil kar oblegan s turisti; za ta letni čas neverjetno ogromno turistov

fanta sta želela, da ju fotografiram

dežniki v zraku so očitno zelo IN, ti so imeli že božične vrečke obešene na kljukah

niso vse hiše v starem delu mesta renoviranev nekaterih domujejo ptiči

zelo grdo kaj te kricekrace pomenijo, verjetno še izvajalci ne vedo ... grafit naj bo tak, da kaj pove, če že mora biti

nakupovalne ulice so že novoletno okrašene

tudi mošeje imajo v tem starem delu mesta

zanimiva arhitektura

lignji na žaru z divjim rižem in zelenjavo na žaru ter kuhano=odlično! Brane je jedel musako kjer mesa skoraj ni bilo videtinatakar se je zgovarjal, da je verjetno kuhar mislil, da je vegeterijanska no ja, ne vem kateri vegi bi jedel musako, če

23. november 2019, sobota

Limassol, Ciper - Herzliya, Izrael

Skoraj doživim upor na ladji, ko ju malo pred šesto zjutraj zbudim. Policaj je buden in strumen, čeprav sem se bal, da bo spal preko noči, ko je garantirano brez dela. Zadeva je urejena tik-tak (vsaj ena birokratska stvar, ki poteka brez zapletov) in še pred sončnim vzhodom izplujemo. Na vhodu v marino se srečamo s prihajajočo jadnico. Mogoče bo pa policaj le moral malo delati?

Vetra imamo napovedanega malo, bojim se da bo plovba hrupna in počasna. Šele, ko pridemo iz sence Cipra, imamo dovolj vetra za jadranje. Hitrost je končno spodobna, v 4 bf polkrme plujemo s hitrostjo okoli šest in pol vozlov. Jutri sredi dneva bomo v Izraelu. No, bi bili, če bi imeli vseskozi toliko vetra. Popoldan je le še slabe 3 bf in ves čas smo na meji, da bi začel pihati diesel. Pristanek se zato prestavi na popoldanske ure.

Spet lovimo ribe po lastni metodi. Brane strokovno zamenja vabo in vsi skupaj računamo na uspeh. Deklarativno. Eni po tihem računajo na neuspeh. No, bolje bi bilo, da bi računali na kalkulator, tam je na koncu vedno rezultat. Tako pa... no, tako pa jemo za večerjo meso. In ko povečermamo, Brane iz vode potegne vabo. Ampak. Vaba ni sama. Na vabi je riba. Dvokilogramska tunica. Počakala je, da smo se najedli in se šele potem pustila ujeti, nesramnica. In kaj naj sedaj? Karpačo je običajno za predjed, ne za desert. Vesna predlaga, da jo vržemo nazaj v morje (verjetno zato, ker se boji, da jo bo morala čistiti), pa je takoj pereglasovana. Ker preostali član posadke nisem samo jaz, obstaja možnost, da bo riba vendarle očiščena in da je ne bo čistila Vesna. In ta možnost je tudi realizirana. Kako je to vseč Branetu se bo izkazalo zelo kmalu. Če bo jutri lovopust, mu delo ni bilo všeč...

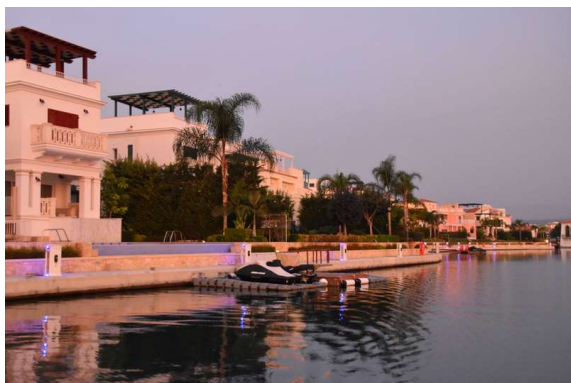
Kakorkoli, po večerji za desert izbiramo med čilencem in južnoafričanom. Riba bo filetirana počakala do jutri.

ob šestih zjutraj se prične sonce prebujati...

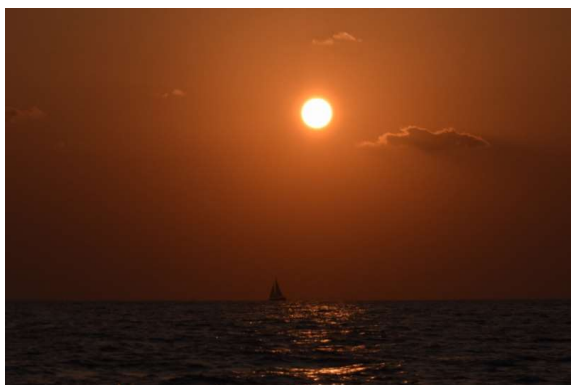
...in pri tem sprošča nenavadne živahne barve.... slovo od Limassola, slovo od Cipra ...

v sami marini so tudi apartmaji, hiške visokega ranga

na svidenje Ciper

ob sončnem zahodu na odprtem proti Izraelu

... Brane je danes nastavil novo vabo in parkilogramska tuna se je ujela; ni kaj, kdor zna, ta pa zna :)

čiščenje, filiranje tune... mimogrede, fotke niso samo moje, so tudi Branetove, da se ne kitim s tujim perjem :)

24. november 2019, nedelja

Limassol, Ciper - Herzliya, Izrael

Ob osmih zvečer zapiha diesel. Stražo od Braneta prevzamem opolnoči in začnem manevrirati med ladjami. Po navodilih bi moral 50 milj pred Izraelom poklicati v Haifo in 40 milj od kopnega vojsko. Pa tega ne počnem. Ko poslušam komunikacijo z drugimi plovili, je sprejem tako slab, da je brez veze se truditi. Bom to naredil, ko bomo bliže. Če nas prej ne zaprejo.

Pa ni tako enostavno. Oni pokličejo mene. In potem se trudimo komunicirati. Sprejem je tako slab, da vsako vprašanje nekajkrat ponovijo, da ga razumem. In potem jaz ponavljam odgovor, da ga razumejo oni. Zakaj ni možno malo počakati in se v miru lepo pogovoriti, je jasno samo njim. Štirideset milj očitno piše v njihovem pe-esu in tega se je potrebno držati - njihov call sign je Israel Navy.

In to še ni bil konec. Vsake toliko časa nas pokličejo in zahtevajo našo pozicijo, smer in hitrost, da preverijo če smo mi res tista pikica na njihovem radarju (kaj za AIS še niso slišali?). In potem nas obišče tudi vojaška ladja. Še enkrat moram povedati vse podatke. No, sedaj so vsaj v bližini in je veza v redu. Nekaj časa krožijo okoli nas (en član številčne posadke ves čas sedi za topom, hmmm...) in potem se lepo zahvalijo za sodelovanje in odplujejo. Počasi razumem, zakaj se moram prvič javiti 40 milj pred obalo. Toliko poizvedovanj se ne da opraviti na petih miljah, to mi je sedaj logično.

Rib danes po napotkih nismo lovili. Se pa kar malo čudim, da jih vseeno nismo ujeli. Bolj, kot smo proti vzhodnemu koncu Sredozemlja, več je letečih rib. Od Kastelorizza sem že kar veliko. In ko tako frčijo okoli barke, je povsem možno, da naskočijo vabo, ki visi na palici dva metra nad morjem. In potem bom pa jaz kriv, da se ne držim dogovora. Hja, Lažnjivi Kljukec je bil baje po poklicu športni ribič. Po zraku letijo tudi delfini (tole pa ni od Lažnjivega Kljukca). Tako visoko jih še nikoli nisem videl skočiti v naravi! Ker so prepametni, da bi ugriznili v plastično ribo na vabi, lahko logično sklepam le, da so po zraku lovili leteče ribe (pa smo spet pri Lažnjivem Kljukcu).

Od marine nismo dobili nobenih napotkov, kam naj se privežemo. Ko se namenimo vezati na bencinsko črpalko, so tam še uradniki. Tako nam izgledajo. Pa niso. Varnostniki so. Meni se zdijo bolj tajna policija. Pregledajo vsak kotiček v barki, postavljajo neskončno mnogo navzkrižnih vprašanj vsakemu posebej in po krepke pol ure so z nami zadovoljni. Potem smemo do immigrationistke, punce dva tedna pred rokom. Samo za nas je danes prišla sem in ko bomo odhajali, naj ji povemo to dva dni prej, da pride spet. Če ne bo prej rodila. Sledi še marinski sprejem in po dveh urah smo končno na svojem privezu. Sam veliki šef marine nam pomaga. Gostov se tukaj očitno ravno ne tare.

Šoping denarja in šoping interneta. Vse gre gladko. Ampak. Zvečer se hočem priključiti na net in zadeva ne dela. Branetu dela. A-ja-ja-jaaaaah! Urgenca pri prodajalcu ne obrodi sadov, urgenca pri guglu pove, da provider blokira spreminjanje APN, njihov avtomatičen APN pa ne dela. Ah, joj...

Brane se ni upal odkrito fotografirati vojaške ladje, ki nas je zasliševala od a do ž

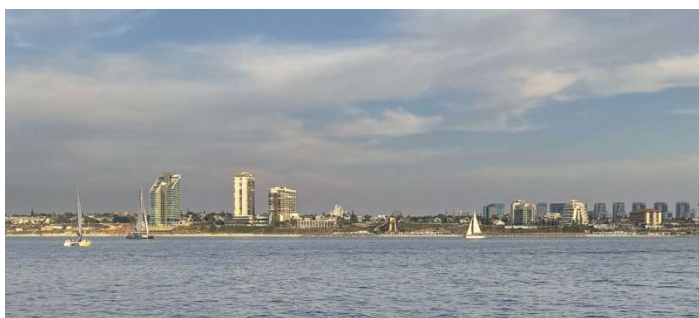
danes za kosilo tuna, curry omaka z ananasom in kokosovim mlekom ter rižem

še le nekaj milj pred marino je bilo videti ostale jadrnice

same stolpnice pred Herliyo

veliko plovil je bilo zunaj pred marino

marina Herzliya

privezovanje na finger pontonu

testiranje izraelskega piva.... danes sem uspela naložiti fotografije za zadnjih 10 dni, se opravičujem za zamudo :(

25. november 2019, ponedelj

Herzliya, Izrael

Tale Izrael je začel kazati problematične plati medalje. Včeraj jim v marini niso delale kartice za kopalnico in so nam dali samo eno, danes naj bi dobili ostale. Ampak. Iz tušev zjutraj teče le mrzla voda. Sredi zime. In novih kartic še ni.

Potem se z Branetom odpraviva po avto. Po pol ure zganjanja papirologije nama dajo avto. V kabini so še smeti od prejšnjih najemnikov. Ou-ju-vont-klin-kar? pa je njihov komentar na moje vprašanje, kje naj počakava, da ga operejo. Operejo ga v petih minutah in potem ga še sami drgnemo, da se sploh lahko peljemo v (še vedno umazanem) avtomobilu.

Parking je povsod plačljiv. Za plačevanje si moramo naložiti aplikacijo. Načeloma je to enostavno, če ne bi bila v hebrejščini. Ko mi domorodka preklopi na angleščino (beseda "english" je napisana v hebrejščini s hebrejskimi črkami, pisano od desne proti levi - zelo priročno, hmmm...) je potrebno vnesti izraelsko telefonsko številko, kamor potem dobimo kodo za aktivacijo. V hebrejščini, jasno. Ampak, koda je zapisana pa od leve proti desni, hmmm... In potem parkiramo v marini. In moramo plačati. Z aplikacijo. Koliko bo to stalo, ne piše nikjer. To je druga marina na svetu, kjer moramo kot

marinski gosti, plačati za parkiranje. Prva je bila Marina Izola. Nekaj je vseeno drugače. Da ne bomo plačevali marinskega javnega parkinga po izolskih cenah, se zmenimo, da lahko vsaj preko noči uporabljamo parkirna mesta uslužbencev marine. Nasploh se punca zelo trudi okoli nas in počasi me začanja zanimati, kje je catch zgodbe. Ipak je Židinja. Preko dneva zavijemo na privatne parkinge. Drugje ni prostora. Cena je židovska. Dobrih deset evrov za dve uri. Kasneje vidimo, da je cena javnega parkirišča sicer še vedno visoka, pa pol nižja od tega. Nižja celo od Ljubljanskih mestnih garažnih hiš.

Pa se odpravimo naokoli. Z umazanim avtom. Prvi vtis o Izraelu je obupen. To naj bi bila razvita ekonomija, pa je vse skupaj bolj podobno razbitemu Balkanu z novimi stolpnici. Kar ni novega, razpada ali pa je vsaj močno zarjavelo. Vzdrževanja, izgleda, ne poznajo. Prva postaja je Jaffa z razpadajočimi hangarji ob luči in z grafiti zasvinjanimi razbitinami (še hujše je, kot v Valparaisu, v Čilu). S ponosom napišejo, da je zgradba iz leta 1931, pa je že sedaj razpadla do nerazpoznavnosti. Tudi svetilnik je v obupnem stanju. Ma, res sama zanemarjenost!

Sprehod po starem delu Jaffe ne pokaže nič zanimivega. Imajo pa muzej enega večjih sleparjev našega časa, Urija Gellerja. V bližini je tudi vodnjak želja (če plačaš, se ti izpolni želja - pri Židih smo, ni kaj) in most želja, kjer se ti tudi uresniči želja. Brane in Vesna sta šla na most, jaz ne. Za njiju ne vem, meni se je želja kljub temu uresničila. Že navsezgodaj zjutraj sem si zaželel, da bi imeli umazan avto.

Pa gremo dalje. Tržnica Carmel je ena sama kramarija z veliko street fooda. Cene za naše pojme so visoke. Trije se na cesti najemo za dobrih 60 evrov. Streže nas pa kelnerica, za katero ne vemo ali je zakajena ali pijana. Naročilo in prinesena hrana se ravno ne ujemata, pa še malo poliva naokoli (brišemo sami, to ni v ceni postrežbe). Za isti denar smo na (baje dragem) Cipru sedeli v nobel marinski oštariji in bili postreženi kot se šika. Če bi se tukaj usedli na rivo (kar je nekako najin standard oštarij), bi za menijsko kosilo ali večerjo z nekaj malega pijače plačali 150 evrov. Težko si to privoščimo dvakrat dnevno, vsak dan.

Iz Camela v Tel Aviv. Stara luka je predelana v plaže in oštarije. Nič kaj posebnega ni za videti. Z Branetom sva oblekla uniformo za veliko mesto. Dolge hlače in čevlje. Napaka. Večina drugih je bila v kratkih hlačah in japankah. Današnja temperatura je bila 29 stopinj, brez vetra in brez oblaka. Nisem si mislil, da se bom konec novembra skrival pred soncem in iskal senco. No, menda se bo že jutri ohladilo in bo samo še znosnih 25 stopinj.

V marini nas preseneti Giovanni Rosso na sosednji barki. Menda je najboljši tuj izraelski nogometaš vseh časov. Doma je s Hvara in pogovor poteka v hrvaščini. Da nam telefonsko številko in lahko ga pokličemo kadar koli, če bomo potrebovali kakršno koli pomoč. Lepo. To je sedaj že četrta kontaktna telefonska številka ki jo imamo.

Microsoft je bil menda eden prvih tujih v Izraelu...stavb ima kar nekaj....Izrael je menda dežela start-upov in visoko tehnoloških podjetij

ribico ujel ?

pristaniška luka v Jaffi

grafiti, razpadajoče stavbe v pristanišču Jaffa

renovirana stavba, vhod v stari del Jaffe

Jaffa

most želja: roke daš na znamenje, pogledaš naprej v morje in si zaželiš :)

ribiči v pristanišču Jaffe nakladajo ribe, mrcine težke več kot 15 kg in več, vsaka! Branetu so se kar učke svetile :) ob pogledu na njih

Calmer market, tržnica v jemenskem predelu Tel Aviva, ni da ni !

različna hrana, jaz sem jedla njihov šakšuka (podobno satarašu), jajčevce, paradižnikova omaka, pečena jajca , cela, bilo okusno; fanta jedla polpete s prilogo

svetilnik v Jaffi žalostno razpada

sigurno so ribe bolj prijemale ob sončnem zahodu pri Namalu, Tel Aviv

26. november 2019, torek

Herzliya, Izrael

Srečala me je pamet. Nadenem si svojo klasično uniformo, kratke hlače in japanke, da se spet lepo počutim. Dan sicer ni tako vroč, kot je bil včerajšnji, je pa vsekakor pretopen za dolge hlače. Odpeljemo se proti Mrtvemu morju in si spotoma ogledujemo gradnjo naselij okoli Jeruzalema. Grda, res grda arhitektura. Brane vozi, jaz berem wikipedijo in plan se spremeni. Zavijemo v Jericho.

Že na vhodu nas pričaka napis, da je Izraelcem vstop na to področje prepovedan. Nam, turistom, pač ne. Zanimivo. Meje ni videti, spoznamo jo pa po tem, da guglove mape ne naredijo routinga preko meje. Nekaj metrov ceste manjka. Virtualno. V naravi je vse, kot mora biti. Navigacija dela lepo na izraelski strani in lepo na palestinski strani, preko meje pa poti ne najde. Zanimivo je tudi to, da meja sploh ni vidna (razen prej omenjene table). Pravzaprav je edina hitro vidna razlika le v registracijah na avtomobilih. Te so tukaj drugačne. Malo kasneje je vidna še ena razlika. Izraelski mobilni operater, pri katerem imamo internet, tukaj ne vleče več.

Odpeljemo se do žičnice in z žičnico do samostana. Bolj točno, do oštarij in souvenirdžinjc pod grškim samostanom. Do samega samostana je še precej stopnic v previsni steni. In z vrha lep razgled. Brane in Vesna tudi vstopita na posvečena tla, meni se ni oblačilo dolgih hlač samo zato, da bi lahko videl nekaj, kar itak poznam.

In potem prispemo končno na Mrtvo morje. Samo nekaj turističnih atrakcij na svetu je prvokategornih in ena izmed teh je sigurno plavanje v Mrtvem morju. Bolje rečeno, lebdenje. Zaradi izredne slanosti in s tem povezane gostote vode, človek napol sedi v vodi. Zanimivo! In zanimiv je tudi naziv kafiča petnajst metrov (višinskih) nad vodo. The lowest bar in the world. Ko so ga zgradili, je bil na obali, danes ni več. Gladina mrtvega morja je vsako leto za dober meter nižja in če se bo tako nadaljevalo, bo leta 2414 dno luknje med Izraelom in Jordanijo 829 m pod morjem.

V Kumranu se sicer ustavimo, pa smo že tako pozni, da se ne odpravim v muzej, ki ga počasi že zapirajo. Nadaljujemo proti jugu v izraelske turistične predele. Vmes se peljemo tudi skozi kontrolno točko izraelske vojske. Lahko bi napisal, da prijazna vojakinja samo pomaha, naj gremo dalje, pa mi to ni bilo tako pomembno. Kot miroljubnega človeka me je grozno zmotilo dejstvo, da je bila to mlada (in luščna) punca v maskirni obleki z brzostrelko preko rame (in prstom na sprožilcu). In ni bila edina. Vojakinja na dveletnem obveznem služenju domovini.

sea level 0 (nič)

kamele na nulti točki čakajo turiste, da jih popeljejo en krog :)

pred vstopom v mesto Jericho opozorilo Izraelcem

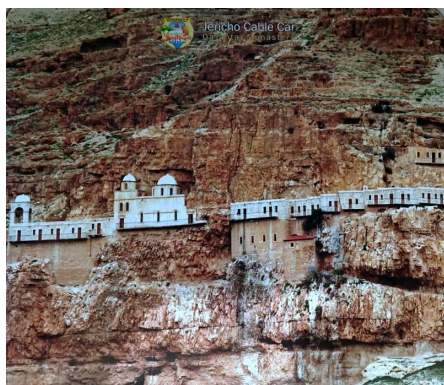
fantič gre iz šole; žal je tudi tukaj videti veliko kar tako odvrženih smeti, ali pa jih veter prinese iz smetišč?

v Jericho imajo palestinske tablice, žal se z njimi lahko vozijo le po Palestinskem ozemlju

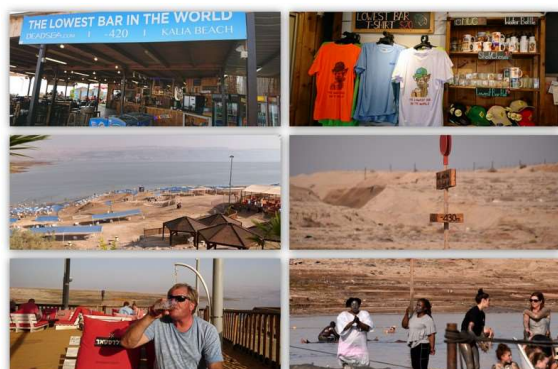
s takimi gondolami smo se vozili na vrh hriba

na vrhu hriba pa grški samostan, spet je bilo treba prehoditi nešteto stopnic

lep razgled na mesto Jericho iz samostana

mrtvo morje kjer je na višini -420m kafič ...obvezno je bilo treba nekaj popiti in pojesti

takole sta pa lebdela Brane in Tone v mrtvem morju; plavati ne moreš, ker se hitro prekucneš, plava se pri minus -430 nm

Jericho, bogata ponudba sadja in zelenjave

pogled na Jericho in okolico iz samostana ...od daleč je vse lepo videti :)

27. november 2019, sreda

Herzliya, Izrael

Apartma s kuhinjo, dvema sobama in kopalnico, v katero se vstopa iz ene izmed sob (in stena med sobo in kopalnico je precej simbolična, odprta pod stropom. Kar nekaj kombiniranja smo imeli z našo razporeditvijo po sobah in določanjem urnika vstajanja ter posledično uporabe kopalnice. Ampak, kmalu dopoldan smo že na poti. Hotelske plaže so precej lepše, kot tista, na kateri smo bili mi in ki je povsod reklamirana kot sploh in oh. Hja, tista plaža je bila v Palestini, ta je v Izraelu. Vseeno je malo razlike.

Masada je ena izmed glavnih znamenitosti Izraela. Herodova trdnjava na vrhu terasastega hriba, ki so jo porušili Rimljani, ko so zadušili upor Judov. Do tja vozi nihalna žičnica (iz 257 m pod morjem na 33 m nad morjem). In še ena, tovarna. Masovka na kvadrat. Parkira se pa v garažni hiši, čeprav je prostora vse naokoli neskončno. Sama nerodovitna puščava. Kot pri večini podobnih zadev, je tudi tukaj najmanj zanimiv ogled "kamnov", kjer je neskončno število skupin z vodiči, ki jim pripovedujejo tisto, kar se lahko prebere na wikipediji. Čoporativnost v svoji najhujši izdaji. Ampak. Zadihati zrak, pogledati v globino iz poti po mostovih nad previsi ter opazovati popolno puščavo vse naokoli ter Mrtvo morje nekje v globeli, ki ločuje izredno lepo vidni tektonski plošči (Arabsko in Afriško), je pa vseeno vredno vsakega denarja.

Še ena pot ob Mrtvem morju in postanki za fotografiranje. Po naročilu bi morali fotografirati lepe vojakinje od včeraj. Ampak. Vojakinje so izgubile obline in zrasla jim je brada. Obleka in nakit sta ostali pa enaki. Fotka ne bi bila zanimiva, škoda je trošiti baterijo za tak kader. Zato je pa tabla, ki prepoveduje Izraelcem vstop v Palestino ostala nespremenjena.

Če smo včeraj v naglici izpustili Kumran, ga danes nismo. Jaz sem si želel ogledati film in muzej, ker sem precej bral o kumranskih rokopisih in mi je bilo to zanimivo. Zato sem plačal dobrih 7 evrov vstopnine. Vesne in Braneta zadeva ni zanimala in nista plačala vstopnine (sta se švercala s skupino Japončkov - to da sta iz povprečja štrlela za glavo in pol in nista imela postrani oči, ni nihče opazil). Za nagrado sta sredi puščave videla divjad (ki je mi s plačano vstopnino, razumljivo nismo, saj ne sodi k razstavi).

Še enkrat srečamo postavno vojakinjo na kontrolni točki. Tokrat med Jeruzalemom in Betlehemom. In spet je ne fotografiramo. Tokrat smo imeli s seboj duhovnika - štoparja. Mislim, da si nas je izbral zato, da bo s čim manj težav prestopil mejo. In res, ko je punca slišala, da je šofer Brane iz Slovenije, za katero verjetno še ni slišala, je v zadregi samo pomahala z roko in Palestinec je bil čez mejo. Al smo šverceri? Ljudi al nismo! Pop Issa (Issa pomeni v arabščini Jezus) tekoče govori arabsko, angleško, rusko in grško (ne pa tudi hebrejsko!). Ima ženo in dva otroke ter je pravoslavni duhovnik grške ortodoksne cerkve v Jeruzalemu, trenutno kot pomoč v Betlehemu. Gospoda smo pobrali pred Cerkvijo Kristusovega rojstva v Betlehemu in ga odložili pred njegovo cerkvijo na drugi strani meje. Tam bo pel srbski skupini romarjev. Vse nam je razložil med vožnjo...

Da v Palestini ravno ne veljajo zahodna vrednostna merila lepo ponazarjata tudi dva lokala. Prvi se imenuje Stars&bucks in drugi Squarebucks. Eden do drugega sta in oba imata oni znani Starbucksov logotip. Genuine fake. Tudi guglove mape imajo nekaj težav s Palestino. Predvsem z mejo. Tokrat nas sicer vodijo preko meje. Ampak. Avto bi moral splezati preko deset metrskega betonskega zidu, ki tukaj ločuje državi. To pa nekako ne gre.

Slavno Betlehemske cerkev, romarski cilj vseh, ki so se napotili videti rojstni kraj svojega Odrešenika, sta si Brane in Vesna ogledala v petnajstih minutah, kljub temu da je bila čakalna doba krepki dve uri. Tudi parkirali smo na dvorišču pred cerkvijo (najbližje prosto parkirišče je bilo sicer svetlobna leta daleč!) enostavno tako, da je Brane rekel varnostniku, naj se umakne in odpre vrata. Na vprašanje "Zakaj pa?" je dobil odgovor "V cerkev gremo.". In to je bilo očitno dovolj, da je silak odrinil precej romarjev in nam naredil prostor za parkiranje. Voila!

plaža pri Mrtvem morju na hotelskem koncu Bokek

čudovita mirna voda je vabila na ponovni preizkus neplavanja v morju

voda je bila tako čista, da so se lepo videli odsevi v tem slanem morju

CABLE CAR MASADA	
Year of construction:	1998
Length of travel:	900 m
Altitude bottom station:	-257 m bsl
Altitude upper station:	+33 m asl
Travel speed:	28.6 km/h
Travel time:	3 min
Hourly capacity:	1200 p/h
Track rope diameter:	52 mm
Upper haul rope:	35 mm
Lower haul rope:	32 mm

pa gremo spet z gondolo na vrh Masade; start pri minus -257nm in na vrh prišli +33nm ... hecno, kajne?

Masada nekdanja trdnjava

nekateri so šli peš po kačji poti do vrha

zid Betlehema, ki loči med Izraelom je poln grafitov

Jesus se je rodil v tej jami Betlehema, sedaj jo obkroža cerkev; ljudi noro veliko....

mošeja v Betlehemu

stara palestinska hiša v Betlehemu

ukradeš logo znane blagovne znamke, malo prirediš ime in kupci pridejo

nazaj grede iz Betlehema sem sedela zadaj v avtu s popom Issa, zgovoren možakar

28. november 2019, četrtek

Herzliya, Izrael

Danes gremo na sever. Netanya je prvo letovišče, kjer se ustavimo. In plačamo parking. Za petnajst minut 4 evrčke. Veliko ni za videti. Betonski kolosi, ki ponosno nosijo naziv hotel in ob morju plaža. In brakerji, na njih pa surfarji. No, to mi je bilo pa zanimivo. Prvič sem v Sredozemlju videl surfarje. Za surfanje je potreben dolg oceanski val in primerna obala, da se naredi pravi val. Tukaj se dno počasi dviga na mivkasto plažo (mivka je iz Etiopije, po Nilu je prispela v Sredozemsko morje in po morju s tokovi do vzhodnih obal, kjer se je skozi milijone let nalagala in tvorila lepe plaže). Sredozemsko morje je načeloma premajhno za dolg val. No, očitno je na tej obali to vendar možno, ko okoli Sicilije dobro vleče in se potem veliki valovi počasi zgladijo, podaljšajo in prispejo do sem. In še nekaj zanimivega sem videl. Razložen je bil nastanek t.i. rip toka. Povsod po svetu so opozorila pred tem zelo nevarnim naravnim pojavom. Nikjer pa še nisem videl tako lepo razloženega nastanka. Lepo.

Ampak, mi gremo dalje. Bahaiski tempelj in vrtove okoli njega v Haifi si pogledamo v spremstvu vodiča. Od njega izvem le del tistega, kar sem si že prebral na netu. Moram pa hoditi v koloni. Čoporativnost, čoporativnost... Na koncu pa v sam tempelj ne smemo. Ah, ja... Še dobro da sva si vse ogledala že v Polineziji na Samoi. Njihov tempelj bi bil vreden ogleda. No, saj vrtovi so tudi lepi, da ne bom preveč kritičen.

V Haifi se zapeljemo še v marino, da vidimo, kaj smo zamudili, ker smo se usmerili v Herzliyo. Nič nismo zamudili. Tole je postavljeno sredi ničesar in do mesta je deset kilometrov (ker je treba okoli kanala in letališča). Sem pa zato v čendleriji dobil gratis cel kolut (vsaj sto metrov) vrvic za zastavice pod spodnjim križem, ki se mi je strgala. Hotel sem kupiti dynemo po slabe 3 evre za meter, pa sem se prodajalcu zasmilil in mi je raje podaril en kolut neke poceni špagice (za moje potrebe bo čisto v redu), kot da bi mi za 2 mm vrvico zaračunal 50 evrov. Začelo me je skrbeti. Je bil to res Žid?

Pa naprej proti severu. Akko ima pristanišče in staro mesto. Nisem veliko pričakoval, pa je na koncu izpadlo precej zanimivo. Vse je tako majhno, da smo tik-tak naokoli in (kar je zame najpomembnejše) ni gužve. Celo stara arabska tržnica mi je bila všeč. Svaštarnična roba, to je res. Ampak, na njej ne piše Made in PRC. Le v Templarski tunel nismo šli. Niso nam hoteli prodati vstopnine samo za ta ogled, na vsak način so hoteli, da kupimo paket še z nekaj turističnimi zadevami. Pogajanja so se končala neuspešno za obe strani. Oni niso nič zaslužili, mi nismo nič videli. Škoda. Smo pa zato jedli. Meni je bilo všeč, Vesni malo manj, Brane pa nad hrano ravno ni bil navdušen. Pri plačilu se je sicer malo zapletlo, pa tudi hitro odpletlo. Očitno je tamkajšnji Arabec hodil v židovsko šolo. Pa mu ne znanje ni šlo najbolje v glavo.

Pogajanja so bila za nas uspešna.

Manj uspešna so bila pri hotelski sobi ob Galilejskem jezeru. Namesto 400 smo plačali 700 šekelov. Smo pa zato dobili sedem sob in dve kopalnici namesto dveh sob in ene kopalnice. Dve kopalnici sem si zaželel jaz in sem bil zato deležen precej glasne tovariške kritike. Hja...

turistični kraj Netanya, peščene plaže, veliko hotelov, surf morje

pogled na Haifo iz vrha Bahaiskih vrtov

stolpnice, stolpnice v Haifi....

star clock tower poleg novodobnega towerja :)

marina v Haifi se ne more primerjati s to v Herzlyiji

replika 3000 let stare ladje, ki jo tudi uporabljajo: učijo se starega načina jadrarja

v Akko sredi mesta fantič s svojo kozo

mesar mi kaže svoje rdeče roke, ki jih ima zaradi začimbe s katero namaže meso, ki se potem peče: visi obešeno na vrvi

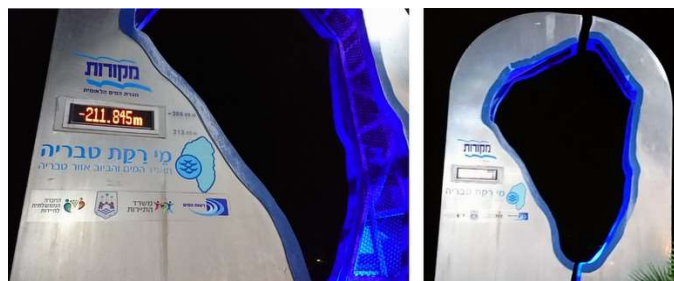
pristanišče Akko, mladoporočenca sta se nadaljevala fotografu

tržnica v Akko

simpatično staro pristanišče Akko

Galilejsko jezero je 212 metrov pod morjem

29. november 2019, petek

Herzliya, Izrael

Danes zjutraj, ko sta Brane in Vesna prebrala, kaj sta počela včeraj sem doživel tovariško kritiko. Predsoba ne šteje med sobe, mi razložita. Torej, popravek. Imeli smo pet sob in ne sedem. No, nesporazum je hitro pozabljen in že smo na odličnem bureku za zajtrk. Poleg pa nismo dobili jogurta, kot smo navajeni, ampak kisle kumarice in čili omako. Ma, saj zato pa hodimo po svetu, da doživimo kaj novega, mar ne?

S hrano je povezanih kar nekaj dogodkov. Kot običajno. Sinočnja večerja je bila pol cenejša, kot predsinočnja (za podobno hrano). Danes za kosilo pa je šel račun še enkrat na polovico. Tokrat je za to zaslužen oštir, Arabec. Na kalkulator je izračunal da smo mu dolžni 95 šekelov, na glas je prebral (bere po arabsko, od desne proti levi) fifti-najn. Dal sem mu stotaka in vrnil mi je 41 šekelov. Voila! Saj ne gre za veliko denarja, pa tudi s hrano smo bili zadovoljni, ampak ponos, da se je pregovorno zviti arabski trgovec uštel, mi ni dopustil, da bi mu povedal za napako. Definitivno pa napake ni bilo sinoči v barčku, ko smo za pivo plačali 6 šekelov (evro in pol). Tako je bilo natisnjeno na tabli (skupaj z ostalimi cenami) in toliko smo plačali. Kako jim uspeva taka ekonomija, mi ni jasno. Najcenejše pivo do sedaj je bilo 24 šekelov (6

evrov) in taista steklenica piva v sosednji trgovini stane desetaka. Morda so se učili pri Milotu iz Kavlja 22?

Po hrani pa na ogled dvesto metrov pod morjem. Moram reči, da to sploh ni naporno in ne razumem, zakaj tauharji tako komplicirajo. Pa so samo nekaj deset metrov globoko. Še ena Atlantida, torej. Ta je na hribu v primerjavi z ono iz Mrtvega morja. Galilejsko jezero je najnižje ležeče sladkovodno jezero na svetu. V njem plava Sveti Peter (tako imenujejo ribo, ki ji mi pravimo som). In na njem so podmornice - kabrioleti. Torej take, ki plujejo 200 m pod morjem in nimajo strehe. Parkirajo pa v lučicah, eni bolj zanemarjeni od druge. Nasploh že kar težko prenašam toliko svinjarije, kot jo je v Izraelu. Nobena arabska dežela, kar jih poznam, ni tako zanemarjena in zasmetena.

Naš današnji cilj je Golansko višavje. Včasih je bila to Sirija, pa so Sirijci stalno brenčali s svojimi topovi in ciljali Izraelce. Dokler se ti niso tega naveličali in jim Golan enostavno vzeli. In sedaj je to de facto Izrael in de jure Sirija. Kdo bi to razumel? Kakorkoli, da je to vojaško področje, ki je jabolko spora med več državami, ni vidno prav nikjer.

Tudi vinogradnik, pri katerem smo bili na ogledu vinske kleti in pokušini vin kmetuje na tem področju, kot da nikoli ni bilo to ozemlje nič drugega, kot Izrael (spotoma pove, da je bil v vojski pet let, hmmm...). Vina so bila čisto spodobna (vsaj v primerjavi z našimi primorskimi), možakar pa izredno prijeten in razgledan sogovornik. Prijeten pogovor. Le vina pri njem nismo kupili. V trgovini smo ga dobili za manj kot pol cene.

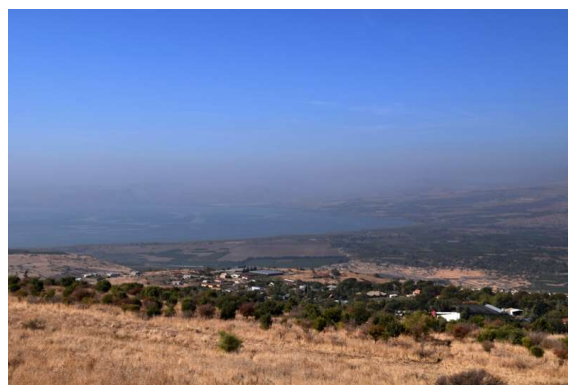
Še na razglednih točkah se ustavimo, poslušamo avtomat, ki nam razloži zgodovino Golanske planote in se sprehajamo med skalnimi zajci. In potem zavijemo na plažo. Jezero je sicer čisto spodobne temperature, pa nikogar od nas ne vleče, da bi zaplaval. Ker nismo romarji, nas kraji, povezani s Kristusom tudi ne zanimajo ne vem kako močno in Galilejsko jezero popoldan zamenjamo z Nazaretom.

Nazaret je še en romarski cilj. Mesto, v katerem živijo Arabci (pol jih je kristjanov in pol muslimanov) na mene ni naredilo vtisa. Precej je zanemarjeno, opevana tržnica je le ena vijugasta ulica, različnih cerkva in mošej je kar nekaj, pa me to prav pretirano ne zanima. Zavijemo le v eno cerkev, v cerkev Marijinega oznanjenja (upam, da sem prav prevedel iz angleščine), kjer je na zunanjem zidu (poleg ostalih) tudi mozaik iz Slovenije. Vesna in Brane se takoj fotkata pod njim. In ko to vidijo japonske turistke, že slišim o-o-sloveniii-o-o in na mestu, ki sta ga Slovenca zapustila, so že v naslednjem trenutku prisotne osebe s postrani očmi. In fotiči škljocajo in škljocajo. Mislim, da ni potrebno omeniti, da se pod ostalimi mozaiki (iz nekaj deset držav so) niso fotografirale (verjetno zato, ker se nihče drug ni). Čoporativnost, čoporativnost! Cerkev iz leta 1969 je postavljena na mestu ruševin originalne cerkve tako, da se stari ostanki nahajajo notranjosti kot v kakšnem arheološkem muzeju. Taka arhitektura mi je izredno všeč in moram reči, da je to ena lepših cerkva, kar sem jih videl. Lepe, čiste poteze, barvno usklajen kamen in predvsem nič kiča, ki je sicer po cerkvah prisoten v neomejenih količinah. Lepo!

Danes smo učenje tujega jezika začeli že na Golanski planoti med pokušino vin, nadaljevali pa zvečer v kokpitu Male. Dve pomembni besedi smo se naučili. Tole je naš hebrejsko-slovenski slovar: Mala = gor in lehajm = na zdravje.

na tak način pa nismo še nikoli dobili in jedli bureka

pogled na galilejsko jezero

rock yraxes oz. skalni zajec v Golanskem višavju

iskali vinarno, našli krave, veliko kravjih pokritih hangarjev

vinar blagovne znamke Terranova nam je razkazal svojo proizvodnjo

potem pa še malo degustacije njegovega olivnega olja in vin

izraelska sobota na galilejskem jezeru kjer mrgoli ribičev

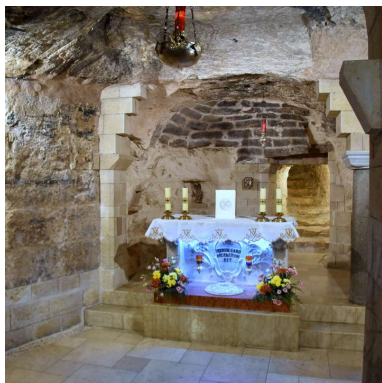
tudi mladenke lovijo ribice

pod slovensko sliko v Nazarethu so se postavile azijske in se fotografirale

cerkev Marijinega oznanjenja v Nazarethu

tukaj naj bi se rodil Jesus

tržnica v Nasarethu

30. november 2019, sobota

Herzliya, Izrael

Napad na Jeruzalem. Babilon pisav in kultur. Tri pomembne monoteistične religije si ga lastijo, ena izmed teh v vsaj treh pisavah. Po sakralnih objektih tako videvam latinske, cirilske, armenske, arabske in hebrejske črke. In povsod tudi podnapise v angleščini, hic! Je pa Jeruzalem tudi priročen časovni stroj. Nekaj časa smo bili v letu 1440, potem smo preskočili v 2019 in kasneje še v leto 5779. To se tukaj naredi povsem enostavno, prestopiš iz enega okrožja starega Jeruzalema v drugega. V vsakem teče svoja ura. Kako priročno.

Pa lepo po vrsti. Za izlet v Jeruzalem smo si izbrali soboto, ker smo računali na manj gužve po cestah. Tako je tudi bilo. Vendar. Nismo pa računali na to, da bodo nekateri verski objekti danes, na dan sabata, zaprti. Hic! To, da nismo mogli v eno izmed mnogih cerkva, niti ni bilo tako hudo. Bolj sem bil razočaran, da so nam do zob oborožene policajke preprečile ogled Mošeje na skali, najbolj svete in nasploh prve mošeje na svetu (ja, sem mislil, da je to tista v Meki, pa ni - ta v Jeruzalemu je). Prayers only! In hkrati s tem mi je bil onemogočen tudi sprehod po vrhu Tempeljskega griča. Škoda. Dostop do Zida objokovanja je bil sicer skozi poostren varnostni pregled možen, ni bilo pa dovoljeno fotografiranje (Vesna in Brane sta jih fino slišala od tajne policajke, ker se nista držala te regule). Ampak, to je tako samo ob sobotah, ko se verniki zgrinjajo pod zid in molijo. Sklep: boljše bi se bilo gužvati na cesti in si vse ogledati.

Vendar pa le ni bilo vse tako črno. Prvič v življenju sem bil v Armenski cerkvi (ok, nič ni tako posebnega tam, samo sedaj pač to vem). Sprehodil sem se tudi po Baziliki Božjega groba. Spet nekaj zanimivega. Pod eno streho se skrivajo kapele različnih krščanskih sekcij. Naj jih naštejemo, kot sem se naučil iz wikipedije: Vzhodna pravoslavna cerkev, Armenska apostolska cerkev, Rimskokatoliška cerkev, Grška pravoslavna cerkev, Koptska pravoslavna cerkev, Etiopska pravoslavna cerkev in Sirska pravoslavna cerkev. Ker so te dušebrižne korporacije med seboj skregane, cerkev propada in danes je že v prej slabem stanju. Samo primer: glavni vhod ni last nobene skupnosti (tako navaja wikipedia). Saladin je že leta 1192 skrb za vhod prepustil dvema bližnjima muslimanskima družinama: družina Joudeh skrbi za ključ, družina Nusseibeh pa že od časov kalifa Omarja (637) skrbi za odpiranje vrat. Član družine Joudeh še danes dvakrat dnevno prinese ključ, potem pa nekdo iz družine Nusseibeh odklene vrata. Hecno. Ampak, zanimivo je bilo videti.

Zanimivo se je bilo tudi sprehoditi po delih starega mesta, kjer ni sakralnih objektov (in to ni tržnica). Po tleh je precej bolj čisto, kot sem bil navajen do sedaj. Razlog? Nad uličico je mreža. Ta je polna smeti, ki jih prebivalci mečejo na cesto skozi okna. Neobičajno čista so bila tudi stranišča. No, ta imajo fiksno streho.

Sprehod po tržnici je Branetu prinesel veselje pri barantanju. Začel je pri 350, zamenjal trgovca in končal pri 30 šekelih. Ni slabo! Sva pa skupaj naštudirala tudi malo taktike, kako trgovca prepričati, da je bolje prodati poceni, kot ne prodati. Hja, še Arabci niso več tisto, kot so nekdaj bili.

Ampak, nas ne zanima le zgodovina, nas zanima tudi sedanost. Zapeljemo se v novo zgrajena spalna naselja. Vse je urejeno, vse je urbanistično planirano, vse je funkcionalno. In vse je obupno dolgočasno na pogled. Nisem prepričan, če bi si želel tako življenjsko okolje. Sploh pa ne v soboto, ko ni odprtega prav ničesar. Le sprehajalce je videti, izstopajo možje v črnih oblekah s premajhnimi klobuki na glavi. Ampak. Za ovinkom je arabska četrt. Tam je vse odprto, tam je življenje. Ustavimo se v tej kavejdzinji in pojemo dobro kosilo. Hrana je bila podobna, kot vedno, le servirana je bila na lepih, novih in čistih mizah. Saj rad zavijem na arabski street food, včasih pa le paše nekaj bolj urejenega.

Večer zaključimo pri Janu in Michal, nekaj malega pomezimo in popijemo. In se pogovarjamo. Še precej stvari nam razložita, ki jih tudi wikipedia ne ve. Zanimivo in poučno. Aja, in pogovor je potekal (delno) v slovenščini...

Jeruzalem pokopališče, staro

prvič bil je šabat in se ne sme fotografirati, pa tudi sicer so si druge dneve vedno vsi zakrivali obraze

armenska cerkev v Jeruzalemu

oseba, ki nosi krzveno kučmo, je cerkveno zelo visoko rangirana ... dobri so, da so toliko oblečeni, pa še kapa, pri tej temperaturi

razgledna točka nebo je bilo ta dan malo odštekane barve

Brane baranta in zadovoljen zaključil posel :)

družinsko drevo

znotraj Bazilike

vsa tržnica je pokrita z mrežo od kje jim ideja, da mečejo smeti iz vrhnjih oknov?

ženske im moški ločeno molijo pri zidu obžalovanja

zid obžalovanja opoldne ni bil več tako poln

moški na svojem delu zida obžalovanja